

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Vol. 2, No. 16, August 1991

سال دوم، شماره ۱۶ مرداد ۱۳۷۰

گروهی از کارگران شهرداریهای آمریکا:

حضور عوامل جمهوری اسلامی در کنفرانس جهانی کار توهین به کارگران است

در هفتاد و هشتمین کنفرانس سازمان بین المللی کار:

نمایندگان شوراهای اسلامی مدعی بهبود دستمزدها در ایران شد

در صفحه ۲

هیات نمایندگی ایران در هفتاد و هشتمین کنفرانس بین المللی کار، از چپ به راست: احمد مشیریان بعنوان نماینده کارگران، هوبخت نماینده کارفرمایان، حسین کمالی و تیز مغز نمایندگان دولت.

کارگران صنایع فلزی شماره ۲:

افزایش ماهانه دو هزار تومان دستمزد کمکی بماند

بابت کرایه خانه بپردازد. کارگر دیگری اشاره کرد که دولت رفسنجانی هیچ اقدامی که برفع کارگران باشد انجام نداده و دیگری اضافه کرد که آقایان با خیال راحت آن بالا نشسته اند و هر روز دم از افزایش تولید می زنند. بخش های مشروحتی از این گفتگو را در صفحه ۲ می خوانید.

کارگران اعتراض کردند. آنها تاکید کردند که افزایش دو هزار تومانی دستمزد در مقابل رشد سرسام آور قیمتها هیچ کمکی به کارگران نکرده است و فاصلهای طبقاتی روز به روز عمیق تر شده است. یکی از کارگران سؤال کرد شما در کجای دنیا دیده اید که کارگری هفت هزار تومان حقوق بگیرد و شش هزار تومان آنرا

موج وسیعی از اعتصابات کارگری ترکیه را فراگرفت

به اعتصاب زدند تا کارفرماها را در پشت میز مذاکرات تحت فشار بگذارند. به گزارش "بهباد صفری" خبرنگار کارگرمروز در ترکیه، روز ۵ ژوئن، بیش از ۹۵ هزار کارگر در شهرهای کارگر در رشته های مختلف کار دست

مرکز خبری کارگر امروز: در هفته اول ماه ژوئن، بدنبال پی نتیجه ماندن مذاکرات حول قراردادهای دسته جمعی بین اتحادیه سراسری کارگران ترکیه ("ترک ایش") با اتحادیه کارفرماها بیش ۶۰۰ هزار کارگر در رشته های مختلف کار دست

جیم بن فعال جنبش کارگری آمریکا:

تنه راه داشتن امنیت اقتصادی در آمریکا نداشتن یک بازار نیروی کار ارزان در خارج آمریکا است

در صفحه ۶

مرکز خبری کارگر امروز: مژمان با برپایی کنفرانس جهانی کار در ژوئن گذشته، کارگران متشکل در "فدراسیون کارکنان ایالتی، استانی و شهری آمریکا"، "ای.اف.اس. سی.ام.ای" شاخه ۱۱۰۸، طی قطعنامه ای در همبستگی با مبارزات کارگران ایران اعلام کردند که: "ما خواهان این هستیم که سازمان جهانی کار، "آی.ال.او"، رژیم ایران را برای تجاوز آشکار و دائمی به حقوق کارگری که در سطح جهان به رسمیت شناخته شده، اخراج کند. بعقیده ما اینکه رژیم جنایتکار نمایندگان خود را تحت نام "نمایندگان کارگران" به کنفرانس سازمان جهانی کار اعزام می کند، توهین به کارگران است." در این قطعنامه که به همت فعالین

سنديکای قدرت کارگری در فرانسه:

تمام امکانات را برای شناساندن اوضاع کارگران ایران بکار می گیریم

تماما به تمسخر می گیرد و چنین اهانتی به زندگی و جان انسانها روا می دارد، نمی یابیم. از اینرو ما مصرا نه توقف اقدامها و به رسمیت شناختن حق اعتصاب و حق تشکل آزادانه برای کارگران ایران را طلب می کنیم.

آقای سفیر، مطمئن باشید که سنديکای ما مصمم است که همه امکانات موجود را برای شناساندن شرایطی که در کشور شما به کارگران تحمیل شده است، و برای حمایت از همه کسانی که در ایران برای تاسیس سنديکاهای آزاد مبارزه می کنند، بکار گیرد." □

مرکز خبری کارگر امروز: سنديکای قدرت کارگری (اف.او) در منطقه پاریس نیز به صف دفاع از حقوق کارگران ایران پیوست. به گزارش سارا اصلانی همکار کارگر امروز در پی تماسهای فعالین حزب کمونیست ایران، "ژاک کوبو" دبیر "اف.او" طی نامه ای در ۱۲ ژوئن خطاب به سفیر ایران در فرانسه با اشاره به اعدام فعالین کارگری در ایران نوشته است:

"آقای سفیر، ما کلامی به اندازه کافی محکم و رسا برای محکوم ساختن رژیم که حقوق ابتدایی شهروندان را

کارگران کارخانه کیمیدارو:

اگر دولت فکری به حال مشکلات جامعه کارگری نکند، وضع به حالت انفجاری خواهد رسید

غیر قابل تحمل مسکن تاکید داشتند. یکی از کارگران قسمت پرس با ۱۲ هزار تومان حقوق ماهیانه که ۱۲۰۰ تومان آن بابت حق بیمه کسر می شود، می گوید: "اگر قرار باشد ما حق بیمه به میزان بالایی بدهیم ولی از سرویس درمان سازمان نتوانیم استفاده کنیم بهتر است لااقل حق بیمه از ما کسر نشود، امید و آینده ما پس از ۳۰ سال کار بیمه است، لذا انتظار داریم محدودیت های موجود برطرف گردد و مشکلات بیمه شدگان برطرف شود." ادامه در صفحه ۳

شرکت صنعتی کیمیدارو - "هوخست" سابق - در سال ۴۶ تاسیس شد و از سال ۵۹ به مالکیت دولت جمهوری اسلامی درآمد و تحت پوشش سازمان صنایع ملی ایران قرار گرفت. این شرکت شامل دو بخش دارویی و شیمیایی است که در بخش دارویی آن بیش از ۲۰۰ کارگر مشغول به کارند. در گفتگویی که روزنامه کار و کارگر در اردیبهشت ماه امسال با کارگران این شرکت داشته است، کارگران بر وضع بد و نابسامان بیمه درمانی، بن کالاها، پایین بودن دستمزدها و وضع

گفتگویی با «جو فبی» از فعالین اتحادیه رانندگان کامیون آمریکا پیرامون کناره اخیر اتحادیه رانندگان کامیون و قرارداد تجارت آزاد

در صفحه ۷

درباره «آی.ال.او» سازمان بین المللی کار

قبول جامعه ای مبتنی بر کارگر و کارفرما و اینکه گویا دولتها نهادهایی مافوق طبقات هستند، پیش فرض وجودی سازمان بین المللی کار است. در این چارچوب وظیفه این "سازمان" تلاش برای "تعالی عدالت اجتماعی" بمنظور "صلح و آرامش" در "درون و بین کشورها" است و تمام افتخارش اینست که در کنار "یک رای" برای کارفرما و "دو رای" برای دولتش، "یک رای" هم برای "مزدبگیر" قائل شده است، تا به نحو "موتری" از "صلح و عدالت" در جامعه بردگی زمان ما حفاظت کند. در صفحه ۸

کارگر امروز

اعتصابات گسترده کارگران کوره پزخانه برای افزایش دستمزد

مرکز خبری کارگر امروز: طی اردیبهشت و خرداد ماه گذشته اعتصابات در کوره های آجرپزی واقع در آذربایجان شرقی و غربی و کردستان در جریان بود و به افزایش دستمزد کارگران منجر گردید. به گزارش حزب کمونیست ایران، اعتصاب کارگران ۸۰ کوره آجر پزی در سنخ و سردرود تبریز که یک هفته جریان داشت منجر به تحقق خواست محوری کارگران مبنی افزایش دستمزد

علیرضا محبوب: یک هدف شرکت در کنفرانس سازمان بین المللی کار تلاش برای ایجاد اتحادیه کارگران کشورهای اسلامی است

خانه کارگر، بعد از آنکه در هنگام غزیمت در فرودگاه تهران به خبرنگار روزنامه کار و کارگر گفت: یکی از اهدافی که در این سفر دنبال خواهیم کرد مذاکره با گروه کارگری کشورهای اسلامی به منظور تشکیل اتحادیه کارگری کشورهای اسلامی خواهد بود. وی افزود: گروه کارگری در اینگونه مجامع بطور فعالی شرکت دارد و در طول کنفرانس طی سه سخنرانی به تشریح موضوع خود خواهد پرداخت. "احمد مشیریان" یکی از کسانی که تحت عنوان نماینده کارگران در کنفرانس بین المللی کار

مرکز خبری کارگر امروز: هفتاد و هشتمین کنفرانس سالانه سازمان بین المللی کار در خرداد ماه گذشته در ژنو برگزار شد و یک هیات ۳۵ نفری نیز از ایران، تحت عنوان نمایندگان دولت، کارفرماها و کارگران، تحت ریاست وزیر کار "حسین کمالی"، در این کنفرانس شرکت کردند. گروه کارگری این هیات طبق معمول همه ساله توسط شوراهای اسلامی و خانه کارگر جمهوری اسلامی تعیین شده بود و سرپرستی آنرا نیز "علیرضا محبوب"، دبیر کل

قانون شوراهای اسلامی برای تغییراتی به مجلس رفت

آخر قانون شوراهای اسلامی در واقع برای انطباق کامل شوراهای اسلامی با مصالح مدیریت سرمایه است و از سویی می گوید شرایط دیگر ایجاد شوراهای اسلامی را که هنوز در حدود یکچهارم واحدا تشکیل شده اند، هرچه وسیعتر فراهم آورد. "محبوب" در چهارمین کنگره شوراهای اسلامی استان تهران، که در اوایل خرداد ماه برگزار شد، کسانی را که "در برابر تشکیل شوراهای اسلامی مقاومت می کنند" تهدید به پیگرد قانونی کرد. مشکل اساسی شوراهای اسلامی، بی پایه بودن و بیزاری وسیع کارگران نسبت به این ارگانهای دولتی و ضد کارگری است. در کنگره فوق الذکر، "گل گلی" یکی از اعضای هیات رئیسه به عدم فعالیت شوراهای اسلامی اذعان کرد و گفت "مساله تنها این نیست که برادران گرد هم جمع شوند و شورا تشکیل دهند ولی نسبت به انجام وظایف خود بی تفاوت باشند".

تولیدی کشور بوجود خواهد آورد. روزنامه کار و کارگر ناشر افکار شوراهای اسلامی طی سرمقاله کوتاهی طرح اصلاح قانون شوراهای اسلامی را به "فال نیک" گرفت، و نوشت: "از جمله نواقص قانون شوراهای اسلامی ابهاماتی است که در وظایف شوراهای اسلامی وجود دارد که می تواند زمینهای افراط و تفریط را در اجرا موجب شود. همچنین نحوه انتخابات یک شورا آفندر سخت و طاقت فرساست که مشابه آنرا در هیچیک از انتخاباتها نمی توان دید". قانون فعلی شوراهای اسلامی کار که در سال ۱۳۶۲، و بقول سرحدی زاده "با عجله" از تصویب مجلس اسلامی گذشت و از دیماه ۱۳۶۴ توسط وزارت کار به اجرا درآمد، به علاوه فعالیت چند ساله شوراهای اسلامی، مخالفتهای بسیاری در بین مدیران کارخانها علیه "افراط و تفریطهای" شورای اسلامی برانگیخت. اصلاحات

مرکز خبری کارگر امروز: مجلس شورای اسلامی ایران در روز ۲۲ خرداد ماه گذشته با تصویب کلیات "طرح اصلاح مواد از قانون شوراهای اسلامی"، آنرا در دستور کار خود قرار داد. رئیس تغییراتی که طبق این طرح قرار است در قانون شورای اسلامی صورت گیرد، عبارتست از: اصلاحاتی در نحوه تشکیل جلسات مجمع عمومی و تصمیمات آن، انتخاب اعضای هیات تشخیص صلاحیت نامزدهای انتخابات، مدت فعالیت و اعتبار شوراهای اسلامی، ضمانت اجرایی تشکیل و فعالیت شورا و مواردی دیگر. "ابوالقاسم سرحدی زاده" عضو کمیسیون کار و امور اجتماعی مجلس در معرفی این طرح متذکر شد که "اگر روابط اعضای شوراهای اسلامی با مدیریت بدترتی اصلاح نشود، بدون شک در روند تولید وقفه ایجاد خواهد کرد و مشکلاتی را در واحدهای

هیاتی از اتحادیه های کارگری آذربایجان شوروی دیدار کرد

دیدار بعمل آورد. به گزارش روزنامه کار و کارگر، ناشر افکار شوراهای اسلامی، هیات مذکور متشکل از "کامران یوسف اقلی" صدر اتحادیه رسمی آذربایجان شوروی، "ابراهیم افندی" دبیر شعبه روابط بین المللی، "کاکا جان" معاون وزیر کار ترکمنستان، "اکبیتی رشدی کف" رئیس اتحادیه ساختمانی و "الکساندر بالادری" عضو اتحادیه مرکزی کارگران شوروی بودند.

صدور برده به ژاپن

مرکز خبری کارگر امروز: بدنبال هجوم ایرانیان به ژاپن برای یافتن کار و اخراج صدها تن از آنها توسط دولت ژاپن، هیات دولت جمهوری اسلامی طی جلسه ای در خرداد ماه گذشته این صدور برده ارزان را تابع مقرارتی ساخت و وزارت کار را مأمور کرد تا گشایش یک دفتر در ژاپن برای اعزام نیروی کار به این کشور را در دستور قرار دهد. "فروزش" وزیر جهاد و سازندگی جمهوری اسلامی در یک برنامه رادیویی در اوایل خرداد ماه در دفاع از این تصمیم گفت: اگر هر کارگر ایرانی بتواند طی یکسال ۱۰ هزار دلار ارز به کشور بیاورد و اگر سالانه ۱۰۰ هزار کارگر ایرانی به ژاپن اعزام شوند سالانه یک میلیارد دلار نصیب کشور خواهد شد.

دولت رفسنجانی هیچ اقدام مثبتی برای کارگران انجام نداده است

از صفحه ۱ در این گفتگو کارگران کارخانه صنایع فلزی ایران آشکارا نسبت به خبرنگار روزنامه مذکور ابراز تردید کردند. "قبلا هم نهادهای دیگری آمدند و با ما درد دل کردند. ولی ما فقط سرمان را درد آوردیم". کارگر دیگری اضافه کرد: "من به اتفاق بقیه همکارانم از شما تقاضا می کنیم که یک نسخه از این مصاحبه را بر روی میز مسئولین مملکتی بگذارید تا با درد کارگران آشنا شوند. نه اینکه فقط خودمان بگوئیم و خودمان بشنویم". یک کارگر جوشکار با اشاره به وجوه مختلف مشکلات کارگران گفت: هیچ گویی به این همه مصیبت در جامعه کارگری پنهان نیست. این همه گرانی مسکن، ارزاق عمومی، بهداشت، درمان و حمل و نقل که سنگینی آن روی دوش محرومین جامعه بویژه کارگران است و آنها را به زانو درآورده است، و آقایان آن بالا نشسته اند و با خیالی راحت طرح و برنامه برای افزایش تولید می دهند. افزایش تولید با کدام فکر راحت، با کدام تامین معیشت، و با کدام حمایت مادی و معنوی... شما توجه کنید بعد از اضافه شدن حقوق کارگران، بازار با چه جسارتی قیمت اجناس را چند برابر بالا برد و هیچ کس نیست که به این تورچشمی ها از گل نازکتر هم بگوید... افزایش این دو هزار تومان نه اینکه به ما کمکی نکرده، بلکه برای ما بسیار گران تمام شده است. زیرا مالیات را زیاد کردند، و از سویی بازار هم افسار گسیخته قیمتها را بالا برد. موردی را که فراموش کردم بگویم موضوع مسکن است. آقا بخدا همین مشکل مسکن کمر کارگران را شکسته است. آخر کجای دنیا سراغ دارید که کارگر هفت هزار تومان حقوق

کارگران صنایع فلزی شماره ۲:

استفاده کنند. بچه من چه گناهی کرده است که یک "بچه سرمایه دار" نیست... دولت باید کالاها و ارزاق کوپنی را بیشتر کند تا دست این زانو صفتان بسته شود. و تنها به این صورت است که قدرت خرید کارگران بالا می رود. در غیر اینصورت تراضیاتی میان کارگران اوج می گیرد. یکی دیگر از کارگران: بنده فکر می کنم که دولت آقای هاشمی اقدام مثبتی برای کارگران انجام نداده است. شما توجه بکنید که اجاره خانه تا چه اندازه افزایش یافته است. خوب چه کسی در این جامعه کرایه خانه می پردازد، آیا غیر از حقوق بگیران که اکثر فاقد مسکن هستند؟ چرا دولت هیچ فکری به حال مشکل مسکن این قشر نمی کند... بنده فکر می کنم در حال حاضر جامعه کارگری روز به روز فقیرتر و بد بخت می شود و بازاریان و زراندوزان روز به روز غنی تر می شوند. که همین امر باعث فاصله طبقاتی بیشتر در جامعه می شود. یکی دیگر از کارگران: دولت قول داده است طرح پنج ساله بخاطر خدمت به کارگران و رهایی از مشکلات است، در صورتی که الان می بینیم که این طرح دولت پس از دو سال اجرا هنوز مشکلی را از مشکلات کم نکرده است. آن زمان با این حالی که جنگ بود، وقتی که کوپن اعلام می شد ارزاق آن در بازار موجود بود. ولی اکنون وقتی کوپن اعلام می شود ملتی باید آواره شوند تا بتوانند جنس آن را تهیه کنند. بنده بعنوان یک کارگر که تا ساعت ده شب پشت دستگاه جان می کنم و نمی توانم به نان خشک فرزندم برسم چرا باید مالیات بندهم آنوقت آقایان تورچشمی ها که سرمایه دار هستند از دادن مالیات معاف هستند. شخصا نمی توانم قبول کنم که دولت نمی تواند جلوی تورم و گرانی را بگیرد. چطور دولت توانست ضد انقلابیون مسلح را دستگیر کند و یا از بین ببرد؟

ISSN 1101-3516

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری
WORKER TODAY
An International Worker's Paper

Editor: Reza Moqaddam

Bank Account: حساب بانکی 5201-3306202 S.E. Banken Stockholm, Sweden

Address: آدرس W.T. Box 6278 102 34 Stockholm Sweden

اروپا: یکساله ۱۲۰ کرون سوئد - ششماهه ۷۰ کرون سوئد
دیگر کشورها: یکساله ۱۸۰ کرون سوئد - ششماهه ۱۰۰ کرون سوئد
- بها برای موسسات دو برابر قیمت های فوق است (تمام قیمتها با محاسبه هزینه پستی است)

فرم آبونمان

مایلم نشریه کارگر امروز را مشترک شوم. یکساله شش ماهه

لطفا نشریه و صورت حساب را به آدرس زیر برایم ارسال کنید:

Mr/Ms/Institution _____
Address _____
Postcode _____ City _____ Country _____

فرم پر شده را به آدرس کارگر امروز ارسال کنید

W.T.
P.O.Box 241412
L.A., CA 90024
USA

توجه! مشترکین نشریه در آمریکا و کانادا جهت دریافت کارگر امروز با آدرس مقابل تماس بگیرند

کارگران کارخانه کیمیدارو:

اگر دولت فکری به حال مشکلات جامعه کارگری نکند، وضع به حالت انفجاری خواهد رسید

از صفحه ۱

یکی از کارگران قسمت بسته بندی آمپول که از دریافتی ۹۵۰۰ تومانی ماهانه ۶۵۰ تومان بابت حق بیمه کسر می شود، می گوید: "من از سرویس دهی سازمان تامین اجتماعی رضایت ندارم. بخاطر اینکه اکنون خانواده ام به دندانپزشکی نیاز دارد ولی پزشک بیمه وجود ندارد. اگر حق بیمه کسر نمی شد، با پول دو ماه پرداخت حق بیمه به پزشک خصوصی مراجعه می کردم... لذا از مسئولین سازمان تامین اجتماعی تقاضا داریم نسبت به احداث بیمارستانها و داروخانه های مجهز و دارای امکانات مناسب اقدام کنند تا کارگران بتوانند بنحو مطلوب از این امکانات استفاده نمایند."

عباس مفخری کارگر دیگر این کارخانه با ۱۰ سال سابقه کار که ماهانه ۸۴۰ تومان بابت حق بیمه می پردازد ضمن ابراز نارضایتی از عملکرد سازمان تامین اجتماعی می گوید که ماه گذشته بابت بیماری گوش فرزندم ۱۶۰۰ تومان پرداختم و بیمه حتی یک ریال آن را نداد. اعتراض به عدم پرداخت بوقوع بین کالاها هم یکی دیگر از موضوعات طرح شده توسط کارگران در این گفتگوست. یکی از کارگران قسمت پرس در این مورد می گوید هنوز بن سال ۶۷ در دست کارگزارانست و بن شش ماهه دوم سال ۶۸ را هم نداده اند. و

کارگر دیگری بر مفید بودن بن ها در آغاز اشاره کرده و می گوید که وقتی بابت بن کارگری چادر مشکی به یک کارگر مرد مجرد داده شود، طبیعتاً یک اعتراضی پدیده خواهد داشت. در ادامه همین گفتگو روزنامه کار و کارگر پای صحبت یکی از اعضای پایگاه بسیج کارخانه می نشیند. وی ضمن ابراز تأسف از اینکه تا بحال در کارخانه شورای اسلامی تشکیل نشده است بر فواید و محسنات قانون کار جمهوری اسلامی و لزوم تسریع در تصویب آئین نامه های آن تأکید کرده و در آخر اضافه می کند که: "این قانون یک سری ضعف هایی دارد و قانونی نیست که بطور کامل مورد قبول جامعه کارگری باشد." همین شخص در بخش دیگری از صحبت های هشدار دیگری نیز به مقامات می دهد: "کارگری که با دریافت مزایا و اضافه کاری حقوقی معادل ۹ هزار تومان می گیرد، در اولین برخورد که کرایه مسکن است، مبلغ بسیار بالایی از آن را می بلعد. حالا کارگر می ماند با کرایه ارزاق عمومی، کرایه لوازم التحریر، کرایه تردد و کرایه پوشاک. اگر دولت فکری به حال وضعیت مسکن و دیگر مشکلات جامعه کارگری نکند، وضع به یک حالت انفجاری خواهد رسید."

پایین بودن دستمزدها و کرایه سرسام آور دردی که جان به لب همه رسانده است. عباس مفخری کارگر

بیکاری در ایران

تلخیص شده از: روزنامه کار و کارگر ناشر افکار شوراهای اسلامی

تعداد بیکاران کل کشور در سال ۱۳۵۵ حدود ۹۷۰ هزار نفر، یعنی ۱۰ درصد جمعیت فعال کشور بود. طبق برآوردهای انجام شده در سال ۱۳۶۰، این تعداد به ۳۱۵۰۰۰ نفر، یعنی ۲۷/۴ درصد جمعیت فعال کشور رسید. به این ترتیب از هر ۴ نفر جمعیت فعال کشور، یک نفر بیکار بوده اند. سرشماری سال ۶۵ نرخ بیکاری را ۴/۱ درصد نشان می دهد. این نرخ بالای بیکاری در ارتباط با ویژگی های دیگر فعالیت اقتصادی کشور از جمله پایین بودن نرخ فعالیت معنی دارتر می شود. نرخ فعالیت کشور نشان می دهد که از هر ۳ نفر کمتر از یک نفر فعال (شاغل و یا بیکار) است. این نرخ کاملاً پایین تر از نرخ متوسط فعالیت در جهان (۴۴/۷۵ درصد جمعیت) است. نرخ فعالیت در مناطق توسعه یافته تر از ۴۸/۴۰ درصد می رسد. یعنی از هر ۲ نفر تقریباً ۱ نفر فعال است. در مناطق کمتر توسعه یافته نیز نرخ فعالیت ۴۳/۵ درصد است. حال آنکه بر اساس سرشماری سال ۶۵ نرخ فعالیت در ایران ۲۵/۹۰ درصد جمعیت است. در این آمارها، حتی اگر نسبت جمعیت فعال اقتصادی را، به جمعیت در سن کار در نظر بگیریم، بنا بر سرشماری سال ۶۵ این نرخ ۳۹ درصد و نرخ مشارکت، یعنی نسبت جمعیت شاغل به جمعیت در سن کار ۳۳/۵ درصد است. ویژگی دیگر اشتغال کشور، بالا بودن نرخ رشد سالانه جمعیت فعال است.

نرخ جهانی رشد جمعیت فعال در دوره ۸۵ - ۱۹۸۰ در حدود ۲ درصد بوده است. که در دوره ۹۰ - ۱۹۸۵ این نرخ کمتر می شود و به ۱/۷۸ درصد تنزل می یابد. این نرخ در مناطق توسعه یافته در دوره اول ۰/۹۴ درصد است که در دوره دوم باز هم کاهش می یابد و به ۰/۶۱ درصد می رسد. متوسط این نرخ برای مناطق کمتر توسعه یافته و قاره های مختلف هم از ۲/۵۸ درصد فراتر نمی رود. در حالیکه در ایران این نرخ ۳/۳۰ و بر اساس سرشماری سال ۶۵ نیز ۲/۷ درصد است. به این ترتیب در شرایطی که نسبت جمعیت فعال به کل جمعیت و هم چنین نسبت به جمعیت در سن کار پایین تر از متوسط جهانی، قاره ای و منطقه ای (توسعه یافته و کمتر توسعه یافته) است ولی نرخ رشد جمعیت فعال بالاست و هر ساله ۳/۳ درصد بر جمعیت فعال افزوده می شود. معنای این ارقام اینست که اگر جمعیتی که هم اکنون در سن کار ولی غیر فعال است همچنان غیر فعال باقی بماند و از جمعیتی هم که به سن کار می رسد باز هم به همین نسبت بیکار فعال باشند، و در صدد یافتن کاری برنمایند و بیکاران فعلی را هم در نظر بگیریم، باز هم در دوره ۹۰ - ۱۹۸۵ سالانه حدود ۵۰۰ هزار نفر جوینده تازه وارد به بازار کار خواهیم داشت یعنی روزانه ۱۴۰۰ نفر متقاضی تازه وارد بازار کار خواهند شد... طی دوره ۱۹۸۵ تا سال ۲۰۰۰ اقتصاد کشوری چون ژاپن با نیروی کار ۶۰ میلیون نفری خود باید ۴/۵ میلیون شغل تازه، فرانسه کمتر از ۲ میلیون و چکسلواکی کمتر از ۱ میلیون ایجاد کند، اما اقتصاد ما با نیروی کار ۱۳ میلیونی با ۷/۹ میلیون متقاضی روبروست. مساله اینست که اقتصاد کشور چگونه قادر به ایجاد این تعداد شغل خواهد بود؟...

قبلاً زمینه داشتند تعجب آور نبود. ولی در بخش دیگری از کارگران گرایش لیبرال دمکرات تقویت شد. سوسیالیسم لیبرالی آرمان آنهاست و به امکان گرایی متکی هستند. مدتی به رفسنجانی امید داشتند. اما وقتی سوسیالیسم اساسی حذف شد و هزینه مسکن دو برابر شد این توهم کمتر شد. نشريات علنی روشنفکری بین این بخش کارگران خواننده دارد و مثلاً مدتی بر سر فردوسی بحث فراوان بود. بحث زیاد می کنند اما در کار جدی نیستند. مشخصاً در جنبش کارگری می توان

● ک.ا: بعنوان یک شاهد نزدیک، اوضاع کارگران را کلاً چطور می بینید؟
● ب.ا: روحیه اعتراضی و طلب خواستهای کارگری در بالاترین حد است. موضوعی نیست که در جامعه و در محیط کار موجب اعتراض کارگران نشود. ولی مغزی هم برای اقدام نیست. کارگران به مذهب، به تبلیغات رژیم، به وضع زندگی و همه چیز معتقدند.
● ک.ا: وضع تشکل کارگران، تا آنجا که شما برخورد داشتید از چه قرار است؟
● ب.ا: تماس گرفتن کارگران بخشهای مختلف کارخانه باهم مشکل است و کاملاً کنترل می شود (تحت عنوان دیسیپلین کارخانه این کنترل انجام می گیرد). کارگران معترض را عمدتاً در واحدهای جداگانه می گذارند تا بین آنها ارتباط برقرار نشود. کارگران عمدتاً از طریق محلات باهم مرتبط هستند. در جاهایی که کارگران هم محل هستند، اعتصاب بیشتر سازمان دارد و قویتر است. الان در اعتصابات پاسداران مستقیماً با اسلحه وارد کارخانه می شوند و کارگر را وادار به کار می کنند. برای نمونه اعتصاب کفش ملی و مولین موکت در سال گذشته را می توان مثال آورد.
مجمع عمومی خود بخود و عملاً در همه مراکز بزرگ تشکیل می شود. هر روزه و بر سر هر مساله ای. می شود گفت در واحدهایی که ثابت است مجمع عمومی دائماً برقرار می شود. مجمع عمومی اکنون بهترین تشکل است، چه از نظر اداره اعتصاب و چه از نظر کل مبارزه کارگران اهمیت دارد و فوراً عمل می کند.
کارگران از طریق صندوقهای مالی و تعاونیهای مسکن نیز کارهایشان را پیش می برند و اینها در تمام شرکتهای بزرگ وجود دارد. اما عمدتاً شوراهای اسلامی بر آنها مسلط هستند.
● ک.ا: از تاثیرات تحولات دو سه سال اخیر جهانی بر کارگران ایران چه مشاهداتی دارید؟
● ب.ا: تحولات دو سه ساله اخیر در سطح جهانی برای کارگران پیشرویی که

بهرام احمدی یکی از کارگران کارخانجات شهر صنعتی البرز:

کارگران به همه چیز معتقدند

تازگی تصویب شده کارگران چه نظری دارند؟
● ب.ا: همه کارگران به آشکار می دانند که قانون کار رژیم بر ضد آنهاست. اما شرایط کار طولانی اجازه عکس العمل به آنها نمی دهد. بگذارید از این شرایط سخت کار بیشتر بگویم. برای مثال در واحد "تلدا" (تولید لنت دیسکی ایران) در شهر صنعتی البرز، کارگران جدا از ساعت کار معمول، ۸۰ تا ۱۲۰ ساعت در ماه اضافه کاری می کنند. اگر کارگر اضافه کاری نکند اخراج می شود. حق بهره روری عملاً به چارتی تبدیل شده که بر اساس سرعت در انجام کار، اخلاق در کارخانه، برخورد با کارفرما، انضباط، ابتکار، حضور در کارخانه و بعد سابقه کار و تخصص و غیره از ۳ تا ۹ تومان امتیاز بندی شده، و از طریق مسابقه برای کسب امتیاز بیشتر و جمع آن ۶۰ تا ۷۰ تومان در ماه می شود، از کارگر به شدت کار می کشند.

بهرام احمدی کارگر یکی از کارخانجات شهر صنعتی که در اوایل سال ۷۰ به خارج کشور مهاجرت کرد پیرامون اوضاع کارگران و جنبش کارگری ایران با شهادت دانشگر گفتگویی داشت که تلخیص شده بخشهایی از آنرا می خوانید.

کارگر امروز، وضع دستمزد را با توجه به افزایش ۲ هزار تومان به حقوقها چگونه می بینید؟
بهرام احمدی: از اواسط سال ۶۹ اعتراض علیه پایین بودن دستمزدها و خواست افزایش دستمزدها در کارخانجات مختلف به گوش می رسید. کارگران وقتی از افزایش دستمزد حرف می زدند خواهان افزایش حداقل سه تا چهار برابر دستمزد قبلی بودند. حتی خانه کارگر در روزنامه اش گویا از ۱۵ هزار تومان دستمزد ماهانه صحبت کرده بود. و یا خود سازمان آمار دولت میزان دستمزد برای سال ۷۰ را با توجه به قیمت ۱۹ هزار تومان در ماه ارزیابی کرده بود. با آن توقعی که کارگران داشتند آن افزایش ۶ درصدی دستمزد (دو هزار تومان در ماه) مبلغ بسیار ناچیزی بود. همانوقت در اعتصاب کفش ملی می کردی خیلی بیشتر می خواستند. بملایه با شناور شدن ارزش ریال و افزایش یکباره قیمتها دستمزد کارگران عملاً هیچ افزایشی نداشته است.

هم اکنون میزان متوسط دریافتی ماهانه یک کارگر حدود ۸ هزار تومان است که حداقل ۶ هزار تومان آنرا باید کرایه خانه بدهد. در واحدهای کارگاهی کارگران فنی با ۱۲ ساعت تا ۱۵ ساعت کار کردن ۱۵ تا ۱۸ هزار تومان درآمد ماهانه دارند ولی به شدت به این وضع معترض هستند و خواهان افزایش دستمزدها هستند.
● ک.ا: در مورد قانون کار که

۲۵٪ تخفیف برای مشترکین کارگر امروز

مشترکین میتوانند کتاب "کار ارزان، کارگر خاموش" را با ۲۵٪ تخفیف (با هزینه پست معادل ۶۰ کرون سوئد) از مرکز آبرونمان نشریه دریافت کنند.

کار ارزان، کارگر خاموش، میزگرد بررسی طرح قانون کار جمهوری اسلامی

شرکت کنندگان در میزگرد اربع آذرین، حسینقلی لاسر جاوید، منصور حکمت، شیدا دانشگر، رضا مقوم، مسعودی سایر انتشارات سامان - بهرام ۶۹، ۳۰ صفحه

کار ارزان، کارگر خاموش، متن مباحث میزگردی است که طی ماههای گذشته چندین بار از صدای حزب کمونیست ایران پخش شده است. کار ارزان، کارگر خاموش نقد و کهنه های از طرح قانون کار جمهوری اسلامی است و مامیت ارتجاعی این رژیم را در برخورد به طبقه کارگر بروشنی پنهان میگذارد. از مجموعه مباحثات "کار ارزان، کارگر خاموش"

با معادل ۸۰ کرون سوئد (شامل هزینه پست)

مراکز فروش کارگر امروز

انگلستان
Collette International
129-131 Charing Cross Rd
London WC2H 0EG
سوئد
Röda Stjärnan Bokhandel
Fjärde Långgatan 8 B
Göteborg
Sakhalin Kungssportsplatsen
Skollevand Deikateser
Göteborg
Röda Rummet Bokhandel
Strogatan 15
Göteborg
فرانسه
Wagram
Ch. de Gaulle-Etoile
Paris
کوسک
George V
89 Ave. Champs-Elysees
Paris
کوسک

آمریکا
Tasvy Gallery
18164 Sherman Way
Redwood, CA 91335
Tel: 619-344-0494

آلمان
Zambon-Verlag
Leipziger str. 24
8000 Frankfurt 90
Tel: 779223
Heinrich-Heine
Buchhandlung
Schlüter str. 1
2000 Hamburg 13
Buchladen
Oster str. 156
2000 Hamburg 20
Das Arabische Buch
Buchhandlung
Kneesebeck str. 16
D-1000 Berlin 12
Tel: 030-5130021

اتریش - وین
Karl Winter OHG
Buchhandlung
Landesgerichts str. 20
Katerplatz
Passage Lokal 14
U2 Station
Mariahilfer str.
Zeltechilfenladen
Fischmarkt:
Jeden Samstag
دانمارک
Demos Butikken
Elmvegade 27
2300 København

درباره مطالبه ۳۵ ساعت کار در هفته

تقاضای ۳۵ ساعت را دارد و عملاً به آن اقدام کرده است و تو کارگر ایرانی باید برای بدست آوردن این زمان کاری تلاش کنی و تدارک کنی، موافقم.

با تبلیغ جهت تدارک نیرو برای انجام این شعار موافقم، ولی با دستور روز عملی طبقه قرار دادن آن مخالفم. یا مثلاً کارگران نفت مهمترین و مشکل ترین بخش طبقه کارگر ایران در اولین قدم خود در این مورد هیچ صحبت عملی نکرده است. در مورد چیزهای دیگر اما، بله. من می دانم که هیچ کارگری حاضر به کار زیادی برای کارفرما نیست. حتی همین ۳۵ ساعت هم واقعا زیاد است و باید کارگران نه تنها آن را بدست بیاورند بلکه از آن هم باید بگذرند. ولی حالا با این صف بندی و با این توانائی و این خواستههای عمومی و این فشار عمومی برای گذراندن زندگی، همه چیز در گرو بدست آوردن حقوق ماهیانه بیشتر برای جلوگیری از عقب افتادن کرایه خانه، خرج خوراک و پوشاک و تحصیل خانواده است. امضا محفوظ آسمان

زندگی در ایران مشکل بزرگی است. بنظر من این شعار کارگران شاغل را تا موقعی که به حدی از دستمزدهای ایران دسترسی پیدا کنند، تحریک نخواهد کرد. در مقطع فعلی حتی اگر این شعار در واحدی مطرح شود، بنظر من نه برای کم کردن ساعت کار بلکه برای تبدیل این ۹ ساعت کاهش ساعت کار به اضافه کاری و به بهانه آن بالاتر بردن حقوق. ولی این شعار بخش بیکار طبقه را تحریک خواهد کرد که راه حل خوبی است. ولی موقعی که خود آن کارگر در حال حاضر وارد کارگاه شود بخاطر بدهکاری قبلی تن به هر نوع اضافه کاری خواهد داد. مجبور است. برای مشکلات پولی فقط پول ببرد می خورد. ولی از لحاظ تبلیغی و از جهت مطلع شدن کارگران و از جهت جمع آوری نیرو حول این شعار و بخاطر آگاه شدن کارگران از اینکه در آلمان الان طبقه کارگر ۳۸٫۵ ساعت در هفته کار می کند و فوراً

سردبیر کارگر امروز! من با تبلیغ این موضوع و برای آشنایی طبقه کارگر با ساعت کار جدید کارگران پیشرو اروپا و طبعا انطباق مبارزاتی عمومی طبقه و برای گردآوردن نیرو حول این شعار در ایران موافقم. لیکن با دستور کار امروز طبقه قرار دادن آن مخالفم و نباید این شعار جنبه عملی فوری داشته باشد و بطور مثال در کارگاهی که من کار می کردم کارگران ماهانه تا ۱۴۰ ساعت اضافه کاری می کردند و تعداد زیادی حتی داوطلب بودند. البته نه برای کار کردن زیاد بلکه برای پر کردن ساعات روی کارت کار. در بیشتر کارگاههایی که من بودم کارگران برای این اضافه کاری می کردند که چرخ زندگی شان نمی چرخید. الان کارگران در فکر کم کردن ساعت کار نیستند بلکه در فکر بالا بردن حقوقشان به هر شکلی می باشند. واقعا گرداندن

برای همگان آشکار است، کل بورژوازی امپریالیستی و تحت سلطه هم در یک صف قرار گرفتند و در پشت سر و کنار آمریکا ایستادند. از طرف دیگر، در طرف مقابل، قلب هر چند نامسجم کارگران و مردم زحمتکش و آزادیخواه جهان بود و علیه این اقدام امپریالیستی و اهداف "نظم نوین جهانی" بوش بپاخواستند. کارگر کرد در این گهرودار و تحول جهانی وقتی بخودش می رسد و از خودش می پرسد که خوب من کجا ایستادم، کارگران؟ مردم کردستان چه موضعی گرفتند؟ به این حقیقت می رسد: ما کارگران و مردم کردستان عراق در صف بندی دوم قرار نگرشیم، همراه با کارگر آمریکایی و اروپایی علیه نظم نوین امپریالیستی و موضع نگرشیم، به اعتراض و حتی تبلیغ علیه آن نبرداختیم و به سیاست و موضع همراهی و همگامی بورژوازی ناسیونالیست کرد با آمریکا که بنام جنبش کردستان و در راس آن حرف می زد اعتراض نکردیم و محکومش کردیم و علیرغم تجارب تلخ تاریخی به دنباله روی از سیاست آپوزیسیون بورژوایی کرد به پشتیبانی آمریکا از ملت کرد متوهم شدیم و عملاً مساله ما کارگران و مردم کردستان یعنی حق تعیین سرنوشت و آزادی که مساله واقعی ناسیونالیسم کرد نیست به استرژدی امپریالیست ها و در راس آن نظم نوین جهانی آمریکایی وابسته شد.

جایی که ما ایستاده ایم در عین حال چشم ما را هم بر روی اتفاقات تکان دهنده ای که جلو چشممانما بود می بست. علاوه بر مردم شهرهای عرب نشین عراق و کویت، فرزندان خود ما کارگران و مردم زحمتکش کردستان که لباس سربازی بر تن شان کرده بودند در جبهه ها و در حال عقب نشینی قتل عام می شدند. به این جنایت ها که در حق خود ما و عرب ها انجام می شد اعتراض نکردیم، چرا که فکر می کردیم بخشی از منافع ما را همین بمب های آمریکایی تامین می کنند. و این توهم را رهبران جنبش سنتی کردستان در ما تقویت کردند. ما تنها به رنج تاریخی خود و به خصومتان با دولت مرکزی فکر می کردیم و توهم تامین منافع محدود ملی و محلی را بر منافع جهانی و اساسی کل انسانهایی که همین امروز و در آینده قربانی این لشکرکشی و جنگ و نظم نوین می شدند ترجیح دادیم. و البته خود ما هم جزو همین انسانها بودیم و قربانی شدیم.

خلاصه اینکه زحمتکشان کردستان علیرغم تلاش برای اعمال اراده توده ای در اشکال شورایی و طرح شعارها و مطالبات رادیکال و کارگری که بجای خود مثبت و جای خوشوقتی است و تجارب آن باید جمع بندی شود،

نامه به سردبیر

نامعایی که به قصد درج در این ستون ارسال می شوند باید:
۱- کوتاه باشند
۲- تایپ شده یا کاملاً خوانا باشند
۳- چنانچه نویسنده مایل به درج نام خود نیست، تصریح شود تا امضاء محفوظ بماند
- کارگر امروز در انتخاب و تغلیص نامعما آزاد است.

تحولات کردستان عراق و درس های آن

سردبیر کارگر امروز! بدنبال لشکرکشی و جنگ امپریالیستی در خلیج فارس و اهداف آمریکا، چیزی که "نظم نوین جهانی" نام گرفت و بطور کلی در جریان تحولات جهانی و منطقه ای این دوره، یکی از رویدادها، خیزش توده ای در شهرهای کردستان عراق و بالاخره تراژدی کرد بود. در جریان این حرکت، گرایش رادیکال و کارگری شعارها و مطالبات انقلابی از جمله جنبش شورایی بطور رسید و خود را مطرح کرد که بدون شک برای هر کارگر سوسیالیست قابل پشتیبانی است. اما در حقیقت این ها خصلت واقعی این حرکت را توضیح نمی دادند. آنچه حقیقت واقعی و سرانجام و نتیجه این مساله را تعیین و از پیش قابل پیش بینی می کرد تحولات سراسری تری بود که در جهان و منطقه در جریان بود.

با لشکر کشی آمریکا برای کسب هژمونی سیاسی و نظامی، از پیش معلوم بود که در دراز مدت چه نتایج شومی برای مردم جهان علی العموم و در کوتاه مدت و فی الفور برای کارگران و زحمتکشان خاورمیانه منجمه عراق و کویت خواهد داشت. این عواقب شوم تنها به بیماران شهرهای عراق و کویت و کشتار مردم دو کشور و قتل عام سربازان در حال عقب نشینی محدود نمی شد، بلکه تداوم و تشدید اسارت توده های کارگر و زحمتکش بود که در نظم نوین جرج بوش تصریح شده بود. در این نظام قرار نبود هیچ ملت تحت ستمی از ستم رها شود و حق تعیین سرنوشت داشته باشد، تنها و تنها قرار بود هژمونی و قدر قدرتی آمریکایی برهبری بوش فی الحال در خاورمیانه و متعاقباً در سراسر جهان تضمین شود. هر کسی جز این فکر کرده بود و هر کس با اتکا به آن برای خود حسابی باز کرده بود (آگاهانه یا ناآگاهانه) از قبل مهر شکست و پیشیمانی خورده و بازنده بود و تحولات کردستان عراق از این قاعده مستثنی نیست.

رهبری ناسیونالیست جنبش سنتی کردستان خیلی فراتر از حساب باز کردن و بلکه به تمامی در کنار آمریکا قرار گرفت. بی درایتی سیاسی نمی تواند یکباره این اقدام را توضیح دهد که گویا آنها نمی دانستند اهداف و نقشه آمریکا چیست و بنابراین به آن پشت بستند. نقدی که از ناسیونالیسم کرد و عملکرد آن در این دوره می توان داشت نه سرنوشت کردن آنها به این خاطر که چرا چشم امید به آمریکا دوختند و به آن پشت بستند و بعد آمریکا به آنها پشت کرد و به اصطلاح "خیانت کرد" بلکه نقد اساسی این است که آنها خودشان و جنبش شان و متعاقباً مردم کردستان را در کنار آمریکا قرار دادند و به اعتراض جهانی علیه لشکرکشی آمریکا و نظم نوین بوش پشت کردند و حقارت و مصائبی را ب مردم کردستان تحمیل کردند که عوارض آن سالهای سال دامنگیر این مردم خواهد بود. کارگر و زحمتکش کرد با این تفکر و موضع گیری و ارد مکانی که در آن قرار گرفت وارد اقدام شد و شکست جزئی از سناریویی بود که برای آنها چیده شده بود. و به این ترتیب بار دیگر مردم کردستان تاوان آوار ناسیونالیسم را این بار در زشت ترین و زنده ترین موضع سیاسی و تاریخی اش

تیین و انتقاد سوسیالیستی و کارگری چیست؟

اگر امروز کارگر سوسیالیست کرد بنشیند و پشت سر خود را نگاه کند و بخواهد با دیدی کارگری و انترناسیونالیستی و کاملاً رها از هر شائبه ناسیونالیستی و محدودنگری ملی و محلی اوضاعی را که دیده و تجربه کرده است را توضیح دهد نمی تواند از این شروع نکند که بدنبال شکست سرمایه داری دولتی بنام سوسیالیسم در شوروی و اروپای شرقی و بدنبال زوال ایرقدرتی شوروی، امپریالیسم آمریکا نقشه تنها قدرتی و یکه تازی خود را در این جهان متحول به اجرا گذاشت و برای آن دست به کار شد. ابعاد این نقشه بسیار وسیع است، اما اشغال کویت یک فرصت طلایی تاریخی را در اختیار این اهداف که "نظم نوین جهانی" نام گرفت قرار داد. جنگ خلیج آمریکا را در راس و رهبری امپریالیست های متحد قرار داد و برتری آمریکا را تامین کرد: اروپا را تحت هژمونی خود در آورد، از ژاپن و دیگران باج گرفت، در منطقه خلیج فارس منافع اقتصادی انحصاری کسب کرد و بقیول بوش خاطره شکست و سر افکنگی جنگ ویتنام را زدود. خلاصه آنچه که ما دیدیم بجز بخشی از ناسیونالیسم عربی، آنها بدلالی که

اگر کارگر سوسیالیست دنیا را آتوقت آنطور می دید که منافع عمومی و جهانی اقتضا می کرد، ممکن بود کارهایی را که آن روز انجام داد نمی داد و کارهای دیگری می کرد. ممکن بود در جریان اعتراضش به جنگ و به اهداف امپریالیستی، در رابطه با وظایف فوری و محلی خود نیز به دامن زدن به اعتراض توده ای، به سازماندهی زحمتکش برای اقدام آگاهانه و به پیش بردن مرحله به مرحله کارها بپردازد. ممکن بود حتی به نفع سازماندهی توده ها و آماده کردن آنها همان روز ها دست به اسلحه نبرد و خیلی حسابهای دیگر.

قطعاً اگر این روند اینطور پیش می رفت و از این زاویه و با این تفکر و موضع و مکان تاریخی و طبقاتی، مبارزه ای که شروع می شد چه به لحاظ شعارها و شیوه ها و اشکال سازمانی و توازن قوا و مراحل که طی می کرد و بطور کلی بلحاظ خصلت با آنچه اتفاق افتاد متفاوت می بود و نه تنها از همسنگی و وحدت عرب و کرد بلکه از همسنگی واقعی جهانی هم برخوردار بود و توانایی دفاع، تداوم مبارزه و تاثیرات دراز مدت تر آن صد چندان بود.

اگر امروز بعنوان مردم آواره و مفلوک و قابل ترحم برای کردها کسرت رقص و آواز و جمع آوری کمک ترتیب می دهند و راست ترین عنصر بورژوازی غرب بانای این کار می شود، آتوقت کارگر آمریکایی و اروپایی برای زحمتکشان کردستان پیام پشتیبانی و حمایت و برادری طبقاتی می فرستاد و تحقیری که امروز بخاطر اردوگاه امون آمریکایی و اعاله بورژواهای اروپایی نصیب شده جایش را به سر بلندی و افتخار تاریخی و جهانی می داد. حتی اگر شکست می خورد و بیشتر از آنچه کشته داد و کشته می شد. (نیروی اعتماد بنفوس و اتکا بخود توده های زحمتکش شهر سنندج در بهار ۵۹ را که ۲۴ روز علیه تانک ها و توپهای دولتی و پادگان شهر جنگیدند کسی فراموش نکرده است. این رویداد در تاریخ نه شکست مردم سنندج بلکه جنگ مقاومت نام گرفته است.) بدیهی است که اگر مردمی متکی بخود و دارای استقلال فکر و عمل نباشد، اگر به او گفته باشند که کسی دیگر کار را شروع کرده و تمام می کند و در نظم نوین جهانی هم برای او جایی در نظر گرفته شده، هر اقدام این مردم بر اساس این محاسبه و با اتکا به این ها در برکشت دچار چنان سردرگمی و هراسی می شود که هیچ چیزی جز این نمی تواند هژیمت مردم کردستان و نیروهای مسلحش را در مقابل هجوم سرکوبگرانه توضیح دهد. اما با وجود این ها متأسفانه این سناریو هنوز هم ادامه در صفحه ۹

یک حق سیاسی برای اتحادیه‌های کارگری کانادا

مرکز خبری کارگر امروز: دیوان عالی کشور کانادا اعلام کرد از این پس اتحادیه‌ها حق دارند که حق عضویتی را که از اعضای خود جمع آوری می‌کنند به مصارف سیاسی برسانند. به گزارش "تورنتو استار"، این حکم به معنای اینست که اتحادیه‌ها قادر خواهند بود که قدرتشان را در مبارزه برای عدالت اجتماعی، اقتصادی و سیاسی بکار گیرند. در رابطه با این تصمیم دیوان عالی کشور اعلام کرد که دادگاهها حق دخالت در اینکه اتحادیه چگونه حق عضویت‌ها را خرج می‌کنند نخواهد داشت و این مسئله تنها به اعضای اتحادیه مربوط است.

اعتصاب در جنرال موتورز آمریکا

مرکز خبری کارگر امروز: روز ۲۴ ژوئن، ۳۲۰۰ کارگر جنرال موتورز در "مریلند" دست به اعتصاب زدند. به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیته" چاپ آمریکا، علت اعتصاب کارگران بیکارسازی و اعتراض به ناامنی محیط

کاهش اعتصابات کارگری در کره جنوبی

مرکز خبری کارگر امروز: طبق آمار رسمی در کره جنوبی، در ۶ ماه اول سال جاری ۱۸۱ مورد اعتصاب کارگری در این کشور وجود داشته است که این میزان به نسبت سال گذشته ۲۷٪ کاهش یافته است. به گزارش تایمزمالی، کاهش اعتراضات و اعتصابات کارگری بیانگر اتخاذ سیاست فشار از سوی دولت است. در سال جاری بسیاری از رهبران اتحادیه‌های کارگران دستگیر و زندانی شده‌اند، از جمله نمایندگان کارگران در کمیته "دائوو موتورز" و "صنایع سنگین دائوو" در میان دستگیر شدگان هستند. کارگران این

کمپانیهای عظیم سنتا پیشگامان اعتصابات کارگری بوده‌اند. این گزارش حاکی است که از لحاظ میزان تولید در جامعه در نیمه اول سال جاری در نتیجه اعتصابات کارگری، ۹۵۸ هزار روز کاری از بین رفته است که این میزان در سال گذشته دو برابر بود. سطح افزایش دستمزد در ۶ ماه اول سال بطور متوسط کمتر از ۱۰ درصد بوده است. اما مذاکرات بر سر افزایش دستمزد در اکثر کمپانیهای بزرگ این کشور از جمله دو کمپانی عظیم کشتی سازی "دائوو" و "هیوندای" که در سالهای گذشته میدان مبارزات مهم کارگری بودند، هنوز خاتمه نیافته است.

پیروزی کارگران پیتسبورگ آمریکا

مرکز خبری کارگر امروز: پس از ۴۲ روز اعتصاب ۵ هزار کارگر بخش خواروبار در مقابل مدیریت فروشگاه زنجیره‌ای "ایگل" در پیتسبورگ پایان یافت. به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیته" چاپ آمریکا، کارگران اعتصابی مبارزیشان را در شرایط دشواری ادامه دادند. اعتصاب کارگران از حمایت

کارگران دیگر و مردم برخوردار شد. بنا به این گزارش، در قرارداد جدید کارگران که در نتیجه اعتصاب کسب گردید، کارگران به افزایش دستمزد و حقوق بازنشستگی و تعطیلات دست یافتند. آنها همچنین از حق انتقال شغلشان به شعبه دیگر این کمپانی در صورت تعطیل شدن فروشگاه برخوردار شدند.

موج وسیعی از اعتصابات کارگری ترکیه را فراگرفت

انکارا و دیاربکر پس از عدم توافق با کارفرماها بر سر قرارداد دستجمعی از کار کشیدند. مدیر اتحادیه "اوزچلیک ایش" هنگام آغاز اعتصاب گفت: ما پیشنهاد ۲۰۰٪ افزایش دستمزد را رد کردیم زیرا با این میزان تنها ۸۵۰ هزار لیر بدست کارگر می‌رسد و ما خواهان یک میلیون لیر حداقل دستمزد هستیم. بنا به این گزارش، این اعتصاب سرعیا به دیگر نقاط ترکیه سرایت کرد و کارگران در استانبول، آنکارا، ازمیر، ترابزون، کوچاقلی، مالاتیا، آرتوین، اسکی شهر، چناک قلعه، کرکلالی، بورسا و دنیزلی دست به اعتصاب و مبارزه زدند و کارگران اتحادیه‌های "یول ایش" و "پترول ایش" نیز به اعتراضات پیوستند. این گزارش حاکی است، اگر مذاکرات بر سر قرارداد دستجمعی کارگران با دولت به نتیجه نرسد تا آخر ماه ژوئیه ۳۵۰ هزار کارگر مجددا دست به اعتصاب خواهند زد. برخی از اعتصابات و اعتراضات کارگران ترکیه در ماه ژوئن و اوائل ماه ژوئیه به قرار زیر است: در شهر کونیا، روز ۱۶ ژوئن، ۱۱ هزار کارگر راه و ترابری، خدمات روستایی، بخش دولتی و کارگران سازمان آب با شعار "حکومت استعفا" راهپیمایی کردند. این کارگران در مقابل پیشنهاد ۵۰٪ افزایش دستمزد کارفرماها خواهان ۲۰۰٪ افزایش هستند. ۳ هزار کارگر

موتورسازی نیز در این شهر دست به اعتصاب زدند. در شهر بورسا، روز ۱۶ ژوئن اعتصاب کارگران اتوبوس‌های ترمینال وارد هفتاد و پنجمین روز خود شد و اعتصاب کارگران "موتلوآکو" و کبریت سازی "کاو" پس از پنجاه و دو روز با امضا قرارداد جدید پایان یافت. در این روز دستمزد ۲۷۰ کارگر اعتصابی "پترول ایش" در بورسا پس از به توافق رسیدن اتحادیه و کارفرما به ۲ میلیون لیر افزایش یافت. روز ۱۸ ژوئن، در این شهر کارگران راه و ترابری در جلوی دفتر مدیریت دست به تظاهرات زدند. در شهر مانیس، اعتراض پیش از ۵۰۰ کارگر معدن "هوستاش" به عدم پرداخت دستمزد ۲ ماه و پاداش و مزایای پرداخت نشده، چهار روز طول کشید. در ۱۶ استان منطقه اژه، روز ۱۸ ژوئن، بیش از ۵۶ هزار کارگر دست به راهپیمایی زدند. همزمان با این راهپیمایی کارگران ۷۲ اتحادیه وابسته به "ترک ایش" در شهرهای ازمیر، دنیزلی، اوشاک، مانیس، موغلا، آیدین، و همچنین در قیصریه، اردو و ماتیلا تظاهرات کردند. در استانبول، روز ۱۹ ژوئن، بیش از ۲ هزار کارگر بندر و خط شهری در مسیر راهپیمایی خود به کارگران کشتی‌ها پیوستند که در حال اعتراض بوق کشتی‌ها را به صدا درآوردند. یکی از شعارهای کارگران "کارگران اتحاد،

اعتصاب عظیم ۹۰۰۰ معدنچی شیلی برای افزایش دستمزد

معادن را ممنوع کرد. این گزارش حاکی است که اعتصاب اخیر معدنچیان مس برای کمپانیها روزانه ۳ میلیون دلار هزینه در برداشت. در اواسط ماه ژوئیه، بدنبال مذاکرات اتحادیه معدنچیان مس با "کمپانیهای مس شیلی" توافقنامه‌ای تصویب شد که قرار است به رای گیری کارگران موکول شود. در قرارداد جدید، ۲ درصد سهم از سود کمپانی متعلق به کارگران خواهد شد، این سهمیه حدوداً ۱/۶ میلیارد دلار در سال است. تعطیلات افزایش خواهد یافت و کارگران از پاداشی معادل ۵۸۰ پوند برخوردار خواهند شد.

مرکز خبری کارگر امروز: روز اول ژوئیه، بیش از ۹۰۰۰ معدنچی در "چوکوئی کاماتا" بزرگترین معدن مس جهان با مطالبات افزایش دستمزد ۹/۹۵٪ بالاتر از نرخ تورم، کاهش ساعت کار و افزایش تعطیلات دست به اعتصاب نامحدود زدند. به گزارش تایمزمالی، این اولین اعتصاب عظیم معدنچیان پس از به قدرت رسیدن دولت پرزیدنت "پاتریسیو آلویس" در سال ۹۰ است. از سال ۱۹۷۳ بدنبال اعتصاب سراسری معدنچیان در ناحیه "آتاکاما"، ژنرال پینوشه اعتصاب در

باب وایت دیر اتحادیه کارگران اتومبیل سازی کانادا:

تسلیم شدن تضمین کننده اشتغال فیست

اینمورد گفت: وقتی کسی به ما کارگران می‌گوید که می‌خواهد هزینه‌ها را از قرارداد حذف کند منظورش دستمزد و مزایاست. و باب وایت رئیس اتحادیه کارگران گفت: هزاران کارگر در آمریکا که در گذشته تسلیم شدند و امتیاز دادند شغلشان را از دست داده‌اند. پس تسلیم شدن تضمین کننده اشتغال نیست.

مرکز خبری کارگر امروز: مدیریت کمپانی جنرال موتورز تهدید کرده است که اگر کارخانه "اوشاوا" (شعبه این کمپانی) در کانادا هزینه‌ها را کاهش نهد کارخانه بناچار تعطیل خواهد شد. به گزارش "تورنتو استار" معاون اتحادیه کارگران اتومبیل سازی در

گذشته و بی نتیجه ماندن مذاکرات، ۴۰ کارگر آموزش و پرورش دست به راهپیمایی زدند. در اسکی شهر، روز ۱۹ ژوئن، بیش از ۲ هزار کارگر که در مرکز کنترل هوایی کار می‌کنند جاده را بستند. و در قیصریه ۳۲۰۰ کارگر مرکز کنترل هوایی دست به اعتراض زدند. در آداپازار، روز ۲۳ ژوئن، بیش از ۱۰۰۰ کارگر شهرداری با مطالبات افزایش دستمزد و پرداخت حقوق و مزایای به تعویق افتاده اعتصاب کردند و حاضر به بازگشت به کار نشدند. روز ۲۱ ژوئن، بدنبال قرار اعتصاب از سوی اتحادیه ترک ایش، در ۶ استان همجوار دریای اژه، ۵۱ هزار کارگر عضو ۴۷ اتحادیه ترک ایش محل کار خود را ترک کردند و ۲۸۵۰۰ کارگر راه‌آهن در ۱۰ استان دست به اعتراض دستجمعی زدند. در این اعتراضات کارگران صنایع فلز، کارگران راه‌آهن، راه و ترابری و کارگران صنایع شرکت فعال داشتند. در طی این اعتصابات تعدادی از کارگران

اعتصاب عمومی بود. در ازمیر ۶۰ هزار کارگر سرویس‌های اتوبوسرانی با راهپیمایی شان رفت و آمد را تعطیل کردند. ۶۰ هزار کارگر صنایع مواد خوراکی و آشامیدنی بمدت یکساعت کار را تعطیل کردند. در کارابوک و اسکندرون، در روز ۱۹ ژوئن، ۲۲ هزار کارگر آهن و فولاد دست به تظاهرات زدند. در دیار بکر، روز ۱۸ ژوئن، ۷ هزار کارگر کارگر رشته‌های مختلف تولیدی در محل‌های کار خود بست نشستند و دست به اعتراض زدند. روز ۱۹ ژوئن، ۹ هزار کارگر در طی یک راهپیمایی خواهان استعفای ترک ایش شدند. در باتمان، روز ۱۸ ژوئن، ۴ هزار کارگر "پترول آفیس"، "ت.ب.ا.و" و "توپراش" به علت عدم پرداخت حق اضافه‌کاری به اعتراض برخاستند. در حیدر پاشا، روز ۱۹ ژوئن، تمامی کارگران راه‌آهن در محل کار خود بست نشستند. در اعتراض به عدم افزایش حقوق‌ها در ۶ ماه

اخبار کوتاه

بریتانیا،

اعتصاب برای کاهش ساعت کار

روز ۲۲ ژوئیه، کارگران یک کارخانه سازنده ماشین چاپ در جنوب انگلستان برای کاهش ساعت کار دست به اعتصاب نامحدود زدند. گفته می‌شود که این اولین اعتصاب کارگران برای کاهش ساعت کار کمتر از ۳۷ ساعت کار در هفته است.

پرتغال،

اعتصاب برای ۴۰ ساعت کار در هفته

روز ۶ ژوئیه، کارگران راه‌آهن پرتغال برای ۴۰ ساعت کار در هفته، سیستم جدید پرداخت دستمزد و همچنین کاهش سن بازنشستگی دست به اعتصاب سراسری ۲۴ ساعته زدند. در روز اعتصاب، راه‌آهن سراسری این کشور تعطیل شد.

شوروی،

مرگ ۳۲ کارگر معدن

در اوائل ماه ژوئیه، بر اثر انفجار در یکی از معادن زغال سنگ دوتیاس واقع در اوکراین، حداقل ۳۲ کارگر معدن جان خود را از دست دادند.

آلمان،

۵۳۰۰ معدنچی در معرض مرگ

بدلیل وجود رادیواکتیو در یکی از معادن بزرگ اورانیوم در آلمان که بطور مخفیانه برای کارخانه اسلحسازی هسته‌ای مسکو تولید می‌کرد، حداقل ۵۳۰۰ معدنچی شرق آلمان که در این معدن کار می‌کردند به سرطان ریه مبتلا شده‌اند.

کانادا،

قرارداد جدید کارگران شهرداری

۱۶ هزار کارگر شهرداری با به نتیجه رسیدن مذاکرات اتحادیه با کارفرماها به قرارداد جدیدی دست یافتند که بین ۴/۷۵ تا ۴/۹۵ درصد به دستمزدشان خواهد افزود. در مذاکرات اتحادیه در مقابل پیشنهاد ۳/۵ درصد کارفرماها خواهان ۶/۲ درصد افزایش دستمزد بود. این قرارداد توسط اتحادیه پذیرفته شد و سپس کارگران به آن رای مثبت دادند.

در این قرارداد، کارگران مترو تورنتو علاوه بر افزایش حقوق به افزایش حقوق بازنشستگی و افزایش یکروز تعطیلات نیز دست یافتند.

اخراج شدند و مبارزه برای بازگشت به کار کارگران اخراجی در کنار مبارزه برای افزایش دستمزد ادامه دارد.

روزنامه "گوناپین" چاپ ترکیه در مورد اوج اعتصابات کارگری در این کشور نوشت: فعالیت و اعتراضات کارگری که از ماه مه شروع شده بود در ۱۵ روز اول ماه ژوئن دو برابر شد. در ماه مه ۲۹۰ هزار کارگر در سراسر ترکیه دست به اعتراض و اعتصاب زدند، در ماه ژوئن این تعداد به ۵۰۰ هزار نفر رسید. و از آغاز سال ۹۱ تاکنون در ترکیه آمار کارگران اعتصابی و معترض به یک میلیون رسیده است.

اعتصابات کارگری در ماه ژوئیه نیز ادامه داشته است. روز ۳ ژوئیه، ۲۹۰۰ کارگر شهرداری در مناطق "آلتینداغ" و "کچی اوون" در آنکارا بطور دستجمعی دست از کار کشیدند و در جلوی دفتر صندوق شهرداری اجتماع کردند.

قرار است که در روزهای آتی اتحادیه "ترک ایش" تاریخ اعتصاب سراسری را اعلام کند. □

کارگاه امروز

کانادا

قرارداد تجارت آزاد و کارگران

مرکز خبری کارگر امروز: فدراسیون کارگران "بریتیش کلمبیا" در کانادا جهت آموزش اعضای خود و عموم مردم با قرارداد "تجارت آزاد" بین کانادا، آمریکا و مکزیک اقدام به برگزاری جلساتی کرده است.

در جلسه ۱۱ ژوئن که در مرکز اتحادیه‌های شهر ویکتوریا برگزار شد رئیس اتحادیه خدمات عمومی مختصری از تاریخچه قرارداد "تجارت آزاد" و تأثیرات آن بر شرایط کار و زندگی کارگران کانادا را توضیح داد و سپس فیلمی به نمایش گذاشته شد که صاحبان صنایع و سرمایه‌داران را به انتقال سرمایه و کارخانجاتشان به منطقه "ماکیلاورا" که سیاست "تجارت آزاد" در آن جاری است تشویق می‌کرد. پیام فیلم این بود که سرمایه‌داران بشتابند در "ماکیلاورا" کارگر ارزان، بی حقوق

و بی تشکل است. در آنجا خبری از اصول و ضوابط رعایت استانداردها، حفظ محیط زیست و مالیات نیست، در آنجا اعتصاب و اعتراض نیست و سود کلان به آسانی مهباست. سپس مسئول امور اجرایی فدراسیون توضیح داد که هر قراردادی بین کانادا، آمریکا، و مکزیک باید متضمن حداقل حقوق، مزایا، ایمنی و حفظ محیط زیست باشد. او با اشاره به نقش دولت کانادا هشدار داد که کارگران کانادا به آسانی خود را با سطح معیشتی پایین تر مواجه خواهند دید و زمینه‌ای بچود خواهد آمد که کارگر کانادایی باید با اجرت ۷۰ سنت در ساعت با کارگر مکزیک رقابت کند. بامواظت مذاکرات قرارداد سیاست "تجارت آزاد" مخالفت متشکل کارگران نیز افزایش می‌یابد. □

ضایعه‌های برای جنبش کارگری فرانسه،

دانیل ویتری یکی از رهبران سرشناس کارگران راه آهن فرانسه درگذشت

مرکز خبری کارگر امروز: دانیل ویتری کارگر کمونیست، از رهبران سرشناس کارگران ترانسپورت فرانسه، بنیانگذار "همانگی میان کارگران راه آهن فرانسه" و از رهبران سازمان سیاسی "ال.او" در سن ۴۶ سالگی در اثر بیماری سرطان درگذشت. دانیل در سال ۱۹۶۵ در راه آهن سراسری فرانسه مشغول به کار شد و در سال ۱۹۶۸ به اتفاق عده‌ای از رفقای سازمان "ال.او" (مبارزه کارگری) را بنیان گذاشت. او در آلمان در بخش راه آهن "ث.ژ.ت" وظایفی به عهده داشت اما بدلیل مخالفت با سیاست‌های رهبری اتحادیه آنرا کنار گذاشت و در سال ۱۹۷۳ به عضویت در اتحادیه "ث.اف.د.ت" درآمد و تا پایان زندگی کوتاهش مسئول اتحادیه ناحیه جنوب غرب، راه آهن پاریس بود.

از این اعتصاب جهت تنبیه دانیل کوشیدند او را از مقام مسئول اتحادیه برکنار کنند اما دانیل با آرای قاطع اعضای اتحادیه در مقام خود ایفا شد. او تا زمانیکه بیماری تمام رمقش را گرفت به مبارزه همیشگی‌اش مشغول بود. براسستی که مرگ دانیل ویتری ضایعه‌ای بزرگ برای جنبش کارگری فرانسه است. □

دانیل ویتری

اشغال کارخانه لباس دوزی ال پاسو در آمریکا

کارگران خودداری کرده‌اند. کارگران کم درآمد کارخانه با کمک گروهی بنام "زنان کارگر" مبارزه‌شان را علیه مدیریت آغاز کرده‌اند. در طول سال گذشته کارگران از طریق پیکت در فروشگاهها، اعتصاب غذا، و آکسیون های دیگر دست به اعتراض زدند و خواهان پرداخت دستمزدشان شدند. آخرین مبارزه کارگران در ماه آوریل با اعتصاب ۲۹ کارگر زن در کارخانه "سونیا" آغاز شد که سرعت به گسترش اعتصاب به ۳ کارخانه دیگر منجر شد. بدنبال اعتصاب صاحب کارخانه حاضر به مذاکره و پرداخت نیمی از حقوق پرداخت نشده کارگران شد اما او حتی همین وعده را عملی نکرد. سرانجام در ماه مه ۱۲ کارگر شاغل در کارخانه "سونیا" کارخانه را به اشغال خود درآوردند. مطالبات کارگران پرداخت بلافاصله و کامل حقوق های پرداخت نشده، قرارداد جدید کار، و به رسمیت شناسی "اتحادیه بین المللی کارگران زن لباس دوز" است. □

تلفیص از نشریه: "ورکرزادوکیت" چاپ آمریکا

کارگران لباس دوزی "هیسپانیک" در "ال پاسو" دو ماه است که یک کارخانه را به اشغال خود درآورده‌اند. کارخانه "ال پاسو" که با ۱۵ هزار کارگر یکی از بزرگترین تولید کنندگان لباس در کشور آمریکاست، کارگانش در شرایط بسیار دشواری به کار مشغولند. در اغلب کارخانه‌ها از وسیله تهیه، کولر و یا بخاری خبری نیست. ماشین ها و چرخ های خیاطی قدیمی هستند و محیط کار بسیار ناامن است.

کارگران کارخانه ها که اکثر آنها زن هستند روزانه بین ۱۴ - ۱۲ ساعت کار می کنند و سیستم پرداخت دستمزد براساس قطعه کاری است. حقوق کارگران اغلب به موقع پرداخت نمی شود و اخیرا فاش شده است که مدیران محلی کارخانه از پرداخت دهها هزار دلار حقوق به تعویق افتاده

جیم بن فعال جنبش کارگری آمریکا

تنه راه داشتن امنیت اقتصادی در آمریکا

نداشتن یک بازار نیروی کار ارزان

در خارج آمریکا است

در ماه مه امسال در شهر تورنتو کانادا یک کنفرانس علیه "قرارداد تجارت آزاد" بین کشورهای مکزیک، کانادا توسط فعالین جنبش کارگری این سه کشور برگزار شد. "آرام مشیر" از همکاران کارگر امروز در کانادا که در این کنفرانس شرکت داشت مصاحبه هایی با چند تن از شرکت کنندگان در این کنفرانس انجام داد که گفتگو با "الکساندر کواپروز سوربانو" و "الکساندر آوارز" از مکزیک در شماره قبل درج شد و بخشهایی از گفتگو با "جیم بن" را در این شماره می خوانید.

جیم بن: کارگر فولاد، پس از بسته شدن کارخانه فولاد پیسبورگ در سال ۱۹۸۴ فعالیتهای مختلفی در جنبش کارگری آمریکا کرده است و هم اکنون مسئول "فدراسیون حفظ و تجدید اقتصاد" (اف آئی بی آر) است که در سال ۱۹۸۹ تشکیل گردید. وی با ایجاد سازمانهای ائتلافی در غرب آمریکا در مبارزه علیه بسته شدن کارخانه ها و اثرات دیگر بحران در آمریکا فعال بوده است.

کسر بودجه دولت و بیمه درمانی کارگران

می شود، مخارج تحصیل پزشکان و برآوردن اختن سیستمی است که در این کشور به "پزشکی لیبرال" معروف شده است تا بعد هم این پزشکان لیبرال اعتصاب و تظاهرات کنند و ویزیت خود را بالا ببرند یا سهم بیشتری از همین صندوق سوراخ بیمه‌های درمانی نصیب خود سازند. آخرین تدبیر دولت خاتم "کرسون" برای پر کردن این حفره افزایش ۹/۹٪ سهمی است

"حفره" معروف بیمه‌های درمانی در فرانسه گویا با هیچ کلکی خیال پر شدن ندارد. این حفره یعنی کسر بودجه‌ای که به ادعای دولت سر به ۲۳ میلیارد فرانک می زند، تا بحال خوب پنهانی برای سرکسسه کردن کارگران و حقوق بگیران کم درآمد بوده تا جیب های گشاد دیگری پر شود. از جمله هزینه‌هایی که با این بودجه تامین

افزایش بیکاری در فرانسه

پایان یافتن موعد قراردادهای موقت کار. بیکارسازیهای عظیمی در کمپانیهای "رنو"، "میشلن"، "بول"، "تامسون" برنامه‌ریزی شده که هنوز تماما عملی نشده است. از سال ۱۹۸۱ تاکنون بیش از یک میلیون نفر به تعداد بیکاران فرانسه افزوده شده است.

در سال ۱۹۹۱، ۱۰۵ هزار نفر به ارتش بیکاران فرانسه افزوده شده است. این به معنای ۵/۸٪ افزایش نرخ بیکاری در طول یکسال است. در حال حاضر ۹/۴٪ جمعیت فعال فرانسه یعنی ۲۶۳۶۷۰۰ نفر بیکارند. این میزان بیکاری معلول دو علت است، یکی بیکارسازی اقتصادی و دیگری

ترتیب کارگران تنها گذاشته شدند و نسبت به اتحادیه بیگانه شدند. تا آنجا که به ما برمی گردد تغییر مشغله اتحادیه‌ها مهمترین مسئله جنبش کارگری آمریکا است. بنظر ما عروج مجدد یا تولد دوباره جنبش اتحادیه‌ای آمریکا در گرو تغییر اهداف اصلی آن است. اتحادیه‌ها فقط نمی توانند نیروی خود را برای چانه زدن بر سر دستمزدی که قرار است به کارگر شاغل پرداخت شود صرف کنند، آنها می بایست در عین حال به محلات کارگرشین و موضوعاتی که بر سر عدالت اقتصادی است نیز توجه کنند.

ک.ا: به اعتقاد برخی از فعالین اتحادیه، بعنوان مثال فعالینی که در جنبش "نیو دایرکشن" متشکل هستند، مشکل جنبش اتحادیه‌ای بوروکراسی است و این مانع از رشد جنبش اتحادیه‌ای میشود. نظر شما در مورد بوروکراسی اتحادیه‌ها چیست و در مورد "نیو دایرکشن" چه فکر می کنید؟

ج.ب: من جزو فعالینی بودم که برای اصلاحات در اتحادیه فعالیت می کرد اما اکنون چیزی از این جنبش در اتحادیه کارگران فولاد آمریکا باقی نمانده است. زیرا این جنبش اصلاح طلب اساسا در کارخانه‌های نورد بزرگ بود که اکنون با کاهش شدید تعداد کارگران آن بخش عمده فعالین این جنبش نیز از کار برکنار شده‌اند. جنبشهای اصلاح طلب اتحادیه متکی به وجود دمکراسی درونی اتحادیه هستند. اینها به نسبت خصلت رفرمی که مطالبه می کنند می توانند خوب یا

که حقوق بگیران به صندوق بیمه‌های درمانی می پردازند. وزیر اموراجتماعی می گوید: "هزینه‌های نگاهبان نباید از این سنگین تر شود تا آنها بتوانند شغل ایجاد کنند" بنابراین کارفرماها و صاحبان نگاهبان از افزایش سهام پرداختی برای بیمه‌های درمانی معاف شده‌اند. از سال ۱۹۸۷ تا سال ۱۹۹۰ افزایش پرداخت سهام از روی دستمزدها و حقوق ها ۲۶٪ بوده درحالیکه سهم پرداختی کارفرماها تنها ۹٪ اضافه شده است. □

اعتصاب سراسری در پرو

روز ۱۸ ژوئیه به فراخوان اتحادیه‌های کارگری و احزاب ایوزیسیون در اعتراض به برنامه جدید ریاضت کشی اقتصادی دولت، در پرو اعتصاب سراسری شد و مردم در اعتراض به سیاست های دولت دست به اعتراض زدند. قدرت خرید مردم نسبت به سال قبل ۷۵ درصد کاهش یافته است. بدنبال اوج گیری اعتراضات دولت اعتصاب را ممنوع کرد. □

کاهش دستمزد در سوئد

تلفیص از نشریه: "افتون بلادت" چاپ سوئد

کارگران کارخانه "تیم بورو" در شهر "لوله‌نو" سوئد که در پائیز گذشته بسیار تولید بالایی داشت و کارگانش حتی چندین ساعت اضافه کاری می کردند با بازگشت از تعطیلات ژانویه اطلاع یافتند که تولید کاهش می یابد و از دستمزدشان بدین ترتیب کاسته خواهد شد، از ۲۵ آوریل ساعتی ۷ کرون و ۷۰ اوره و از ۱۷ ژوئن نیز ۲ کرون و ۳۰ اوره. یعنی مجموعا ساعتی ۱۵ کرون کاهش دستمزد.

کارخانه "کورت وریگنورس" بدون هیچ مذاکره و توافقی با نمایندگان کارگران و بطور یکجانبه دست به کاهش مزد کارگران زده است. فروش کل سالانه کارخانه در سال گذشته بالغ بر ۱۴۰ میلیون کرون بود و سود خالص شرکت ۲۱۱ هزار کرون اعلام شد. این میزان سود برای کارگران باورکردنی نیست و آنها معتقدند که او سود کارخانه را به شرکت های دیگرش انتقال داده است چرا که در یکی دیگر از کارخانه‌های "وریگنورس" بدون اینکه تولید افزایش یابد، سود شرکت از ۴۴ میلیون به ۲۰۰ میلیون افزایش یافته است. کارگران این کارخانه به دادگاه کار شکایت کرده‌اند و قرار است که این شکایت در پائیز مورد رسیدگی قرار گیرد. □

بد باشند. صرف اینکه این جنبشها در اتحادیه به قدرت برسند به خودی خود اتحادیه را پیشرفته‌تر نمی کند یا به آن جهت گیری استراتژیک متفاوتی نمی دهد. من افراد زیادی را در جنبش "نیو دایرکشن" می شناسم. هر چند این را با قاطعیت نمی توانم گفت اما بنظرم اگر به این جنبش فرصت داده شود ممکن است به اتحادیه کارگران اتومبیل سازی جهت نوینی بدهند. حق آنها است در اتحادیه خودشان بتوانند یک گرایش اپوزیسیون را نمایندگی کنند. بر اثر فعالیت آنها دمکراسی در جنبش اتحادیه‌ای قوام بیشتری خواهد گرفت و این کاملا حیاتی است. اگر آنها نبودند امکان داشت یک عده برای نسل اندر نسل همه زمام قدرت را بدست گیرند. شبیه اتحادیه "سی.بی.ام" مکزیک که رهبر ۹۱ ساله آن تنها رهبر اتحادیه در تمام طول تاریخ موجودیت آن بوده است. در چنین حالتی ما با اتحادیه‌ای طرف خواهیم بود که به دولت منضم شده است و هیچ نقطه رجوع کارگری ندارد. بهرحال مهم این است که امکان اعمال قدرت دمکراتیک در اتحادیه حفظ شده و توسعه یابد.

ک.ا: شما دیروز در کنفرانس صحبت از ایجاد همبستگی واقعی بین جنبش اتحادیه‌های کانادا، آمریکا و مکزیک کردید. منظورتان از این همبستگی واقعی چیست؟

ج.ب: در آمریکا خط مشی اتحادیه‌ها بر اساس منافع ملی و شونیستی تعیین می شود که به کسی ادامه در صفحه ۹

گفتگوی با «جو فبی» از فعالین اتحادیه رانندگان کامیون آمریکا پیرامون کناره اخیر اتحادیه رانندگان کامیون و قرارداد تجارت آزاد

«جو فبی» دبیر شعبه شماره ۱۲ اتحادیه رانندگان کامیون در «واتسون ویل» در کالیفرنیا آمریکا است که از جمله کارگران پست شرکت یونایتد پارسل و رانندگان کامیون، کارگران بیمارستانها و کارگران بخش غذایی که اکثراً مهاجرین مکزیکی هستند را نیز نمایندگی می کند. این اتحادیه در ماه ژوئیه یک مجمع عمومی برگزار کرد و علی جوادی همکار کارگر امروز درباره این مجمع عمومی و مسایل کارگران گفتگویی با «جو ای فبی» انجام داد که بخشهایی از آنرا خواهید خواند.

● کارگر امروز: اتحادیه شما چیزی از اتحادیه سراسری رانندگان کامیون با ۱/۶ میلیون عضو یعنی بزرگترین اتحادیه آمریکا و آمریکای شمالی است. این اتحادیه تحت کنترل یک رهبری راست و مغرب است و تغییر این وضعیت یکی از تلاشهای گرایش مترقی اتحادیه بوده است. اخیراً اتحادیه شما مجمع عمومی خود را برگزار کرد. ممکن است درباره موضوعات اساسی این مجمع برآیمان بگویید؟

● جو فبی: مجمع عمومی هفته گذشته در فلوریدا اولین مجمعی بود که با روش دموکراتیک برگزار شد. نمایندگان که در این گردهمایی شرکت کردند بر خلاف گذشته برای انتخاب رهبری سراسری ترفته بودند بلکه اینبار می خواستند افراد را برای رهبری کاندید کنند. سه کاندید قوی وجود داشت. همه می دانستند که ما فقط کاندید می کنیم و توده های کارگر انتخاب می کنند. به عبارت دیگر این مجمع در مقایسه با مجامع گذشته آزادانه تر بود و مخالفت و سیاستهای متفاوت در آن فضای برای اظهار وجود یافت.

اولین چیزی که در روز اول اتفاق افتاد معرفی سخنرانها از طرف «بیلی مک آرتی»، رئیس اتحادیه، و نشان دادن یک فیلم ویدیویی از جرج یوش خطاب به مجمع عمومی رانندگان کامیون بود که با هو کردن شرکت کنندگان مواجه شد. فکر نمی کنم در مجامع گذشته حتی اگر کسی چنین می اندیشید جرات هو کردن پیدا می کرد.

در گذشته نمایندگان فقط برای دادن رای اعتماد به رهبر جدید که در یک جلسه کوچکتر انتخاب شده بود در مجمع شرکت می کردند و حتی اگر مخالف رهبری جدید بودند از ترس انتقام و تهدید جرات اظهار نظر نداشتند.

اولین باری بود که سیاستهای رهبری با مخالفت مواجه شد. بطور مثال روز چهارشنبه قطعنامه ای ارائه شد که طبق آن به کارگران این حق داده می شد که بر تبصره های قرارداد سراسری رای بدهند. سنتا یک قرارداد سراسری بین اتحادیه و کارفرماها به امضا می رسید و به رای اعضا گذاشته می شد و در عین حال رهبری اتحادیه حق داشت با توافق کارفرما تبصره هایی به این قرارداد اضافه کند که اعضا دیگر حق رای دادن به این تبصره ها را نداشتند.

بدین ترتیب امکان نقض مفاد قرارداد سراسری وجود داشت که به ضرر کارگران بود. در روز چهارشنبه قطعنامه ای ارائه شد که خواهان دادن این حق به اعضای اتحادیه بود. این قطعنامه قبلاً توسط «تی.دی.یو» (اپوزیسیون رسمی درون اتحادیه که برای دمکراسی و رفرفرم در اتحادیه مبارزه می کند) ارائه شده بود و همیشه با مخالفت زیادی مواجه می شد. اما اینبار اتحادیه بخش پنسیلوانیا و «ران کاری» (دبیر اتحادیه در بخش نیویورک که خواهان رفرفرمهایی در اتحادیه است) که جمعا

رای حدود ۳۵ یا ۴۰ درصد نمایندگان را داشتند پشت قطعنامه آمدند. اگر چه اینها اکثریت آرا را نداشتند ولی باعث شدند که سایر نمایندگان به وجدانشان رجوع کرده و از قطعنامه دفاع کنند. این اولین انتخاباتی بود که علیه رهبری صورت گرفت و پیروز شد.

این از جمله نمونه هایی است که نشان می دهد که این یک مجمع تاریخی بود و دمکراسی اگر چه بنظر یک مقوله انتزاعی می آید ولی وقتی در عمل پیاده می شود همه از آن احساس رضایت می کنند.

● ک.ا: افق تغییر و رفرفرم در اتحادیه رانندگان کامیون را چگونه می بینید؟

● ج.ف: یکی از مهمترین مسایل حق رای است. کسانی که اتحادیه را می چرخانند عوض نشده اند، هنوز هم کسانی هستند که جرج یوش را به مجمع معرفی می کنند. چیزی که تغییر کرده است موقعیتی است که در آن قرار گرفته ایم. الان ما با توده های کارگر طرف هستیم. هم اکنون اتحادیه دارای دو جناح است. در طول مدت مجمع هر دو جناح سعی داشتند نمایندگان بخش «ران کاری» و اعضای «تی.دی.یو» را بطرف خود جذب کنند. زیرا هر دو جناح می خواستند ثابت کنند که رفرفرمیست تر از دیگری هستند. حتی خود اتحادیه از طریق کمیته اساسنامه رفرفرمهایی را ارائه داد که طبق آن، حقوق برخی از مسئولین بالای اتحادیه کاهش یافت، اساسنامه اتحادیه برای رای گیری مخفی به اتحادیه های محلی داده شد و از این طریق می کوشند وارد زمین بازی رفرفرم شوند و چهارچوب رفرفرم را تعیین و مهار کنند. زیرا روشن است که ابعاد رفرفرمی که آنها می خواهند آن چیزی نیست که «ران کاری» و «تی.دی.یو» در نظر دارند.

● ک.ا: بخشهایی حول حمایت مشروط «تی.دی.یو» از «ران کاری» وجود دارد و اینکه این مسئله ممکن است موقعیت «تی.دی.یو» را در اتحادیه تضعیف کند. نظر شما در اینبار چیست؟

● ج.ف: به گمان من «تی.دی.یو» یک جریان توده ای برای تغییر اتحادیه بوده است. هم اکنون که «ران کاری» هماهنگ با این جریان حرکت می کند نیازی نیست که «تی.دی.یو» روی اصول سازش کند. «تی.دی.یو» نباید سیاستهای خود را برای سیاستمدارانی مثل «ران کاری» تغییر دهد و باید یک نیروی مستقل بماند. ما در شرایط جدیدی بسر می بریم. باید یاد بگیریم که چگونه اصولهای خود را ارتقا دهیم. دنیای امروزه دنیای سیاسی است. بطور مثال یکی از رهبران اتحادیه که اینکار را امکان پذیر ساخت «جان مسور» بود. او طرفداران زیادی داشت و کسی بود که دستمزد دوران اعتصاب را افزایش داد. به همین دلیل ائتلاف با او هیچ مسئله ای بوجود نیاورد. ما از کسی که هم نظرمان است حمایت می کنیم.

● ک.ا: آیا فکر می کنید موقعیت «تی.دی.یو» تضعیف می شود؟ آیا «ران کاری» وجود دارد؟

● ج.ف: هر کسی که کاندید می شود باید کمپین خود را راه بیندازد. «تی.دی.یو» تاثیر خوبی بر «ران کاری» داشته است.

● ک.ا: درباره مطالبات کارگران و مسایلی که شما کارگران را حول آن بسیج می کنید برآیمان بگویید؟

● ج.ف: یکی از مسایل ما بیمه درمانی است و دیگری مبارزه برای حفظ شغل است. به علت افزایش تولید کشاورزی در مکزیک و سرمایه گذاری کمپانیها در آنجا کار

کمتری در اینجا وجود دارد. مسئله، مقابله چند صد کارگر علیه یک کارفرما و یا تغییر روابط کارگران با یک کارفرما نیست بلکه مبارزه علیه روشی است که کل دنیا بر آن اساس می چرخد. به عبارت دیگر مسئله تغییر روابط کارگران با دولت و دنیای بیرون است. البته غیر ممکن نیست ولی بسیج حول آن کار مشکلی است.

● ک.ا: یکی از صنایعی که کارگانش با اخراج مواجه شده اند صنعت مواد غذایی و میوه بوده است. این صنایع به مناطق «آزاد شده» و «ماکیلا دورا» در مکزیک منتقل شده اند. این وضعیت چه تاثیری بر کارگران آمریکا داشته است؟

● ج.ف: در ده سال گذشته تعداد شرکتهای تولید مواد غذایی که در آنها کارگران اتحادیه ای کار می کردند در کالیفرنیا از ۱۰ به ۶ رسیده است. در عرض ۵ سال گذشته تعداد این شرکتها در مکزیک

آمریکا و مکزیک روشن نیست. یک فیلم ویدیویی تهیه کرده ایم بنام «تجارت کثیف» که تاثیر این سیاست پر زندگی خانواده های کارگر را نشان می دهد. این فیلم در ماه ژوئن از ۱۷ کانال تلویزیونی و کمیته های کنکره آمریکا پخش شد.

ما کوشیده ایم که تاثیرات مغرب این سیاست را برای مردم عادی روشن کنیم و ایده تجارت آزاد و اینکه جرج یوش کاری نمی کند که شما را آزار دهد را زیر سوال ببریم. مردم فکر می کنند چون بر این تجارت نام «آزاد» گذاشته اند باید چیز خوبی باشد.

● ک.ا: طرفداران تجارت آزاد معتقدند که تجارت آزاد قیمت محصولات را کاهش می دهد. آیا چنین است؟

● ج.ف: از سال ۱۹۸۶ که صنعت کشاورزی در رونق بوده است ما شاهد کاهش قیمت محصولات نبوده ایم. البته برخی از شبکه های واسطه توانسته اند از کاهش قیمتها استفاده بکنند ولی این امکان به مصرف کنندگان داده نشده است که با قیمت پایین محصولات مورد نیاز خود را تهیه کنند.

● ک.ا: یک بحث دیگر اینان اینست که تجارت آزاد سطح معیشت کارگران مکزیکی را ارتقا خواهد داد. نظر شما چیست؟

● ج.ف: از سال ۱۹۸۲ یعنی از زمانی که مکزیک حاضر شد داوطلبانه بدلیل فشار بانکهای جهانی تعرفه گمرکی را کاهش دهد و با ایجاد صنعت در منطقه «ماکیلا دورا» رونق اقتصادی پیدا کند، سطح زندگی کارگران دائما کاهش یافته است. چنین ادعایی که انتقال صنایع به مکزیک سطح معیشت کارگران آنجا را ارتقا می دهد پوچ است.

● ک.ا: استراتژی شما برای مقابله با تجارت آزاد چیست؟ بارز است که صنایع به جنوب آمریکا انتقال پیدا می کنند. جایی که نیروی کار متشکل نیست و ارزان است. آیا مبارزه علیه این سیاست باید عمده تر باشد بر حقوقی آن متمرکز شود یا باید بر ارتقا سطح معیشت کارگران مکزیک و یکی کردن آن با کارگران آمریکا متمرکز شود که سرمایه نتواند از اختلاف آن سوء استفاده کند؟

● ج.ف: ایده آلترین شیوه، فعالیت مشترک کارگران کشورهای مختلف بر سر پروژه های مشترک است. باید برای مردم روشن کرد که تجارت آزاد در حقیقت آزادی کمپانیها برای ایجاد روابط اقتصادی است. در این وسط ما باید تصمیم بگیریم که آیا حاضریم برای بهبود وضعیت اقتصادی این رفتار بد را تحمل کنیم. این مشکل ابعاد مختلفی دارد و ما باید در همه سطوح به آن بپردازیم.

یکی از کارهایی که اتحادیه انجام می دهد دعوت از کارگران مکزیک برای بحث و تبادل نظر است. ما

از ۶ به ۳۰ افزایش یافته است و تعداد بیشتری هم در دست احداث است. کارگران مکزیک که همان کاری را می کنند که در کالیفرنیا انجام می شد دستمزدی کمتر از ۴ دلار در روز دریافت می کنند که خیلی کمتر از دستمزد کارگران اتحادیه ای کالیفرنیا است.

● ک.ا: شرایط کار و زندگی کارگران مکزیک در مقایسه با شرایط آمریکا چگونه است؟

● ج.ف: یک کارگر شرکت بسته بندی مواد غذایی در آمریکا ۷ دلار و ۷۰ سنت در ساعت دستمزد می گیرد در صورتیکه کارگر مکزیکی که همان کار را در مکزیک می کند دستمزدش نه در ساعت بلکه روزانه ۳ دلار ۷۶ سنت است. اکثر کارگران مکزیک بیمه درمانی ندارند و کمک هزینه اجتماعی به آنان تعلق نمیگیرد. در چند سال اخیر مکزیک لوبیا و ذرت که غذای اصلی مردم است را از آمریکا وارد می کند زیرا اکثر مزارع به کشت محصولاتی مانند کلم و توت فرنگی، اختصاص داده شده است که به آمریکا صادر می شوند.

انتقال صنعت مواد غذایی به مکزیک عملاً به قیمت افول شرایط زندگی و کار طبقه کارگر مکزیک امکان پذیر شده است.

● ک.ا: استراتژی شما برای مقابله با این وضعیت چیست؟ چگونه می خواهید شغل کارگران این صنعت را حفظ کنید؟

● ج.ف: قرار داد تجارت آزاد بین آمریکا و مکزیک توسط سرمایه داران در روزنامه ها بطور مشروحتی توضیح داده شده است. ولی اثرات آن برای بسیاری در

نیز باید خود را همانطوری که کمپانیها متشکل می کنند سازمان بدهیم. این اصطلاح معروف «صدمه به یک نفر، صدمه به همه است» معنای عملی خود را در اینجا نشان می دهد. اتحادیه ما موقعیت بسیار عالی ای دارد زیرا اکثر اعضایمان مکزیکی هستند و می دانند که وضعیت در مکزیک چگونه است و به همین علت به آمریکا آمده اند. می دانند که این اتفاقات در مکزیک در وضعیت کارگران اینجا تاثیر می گذارد و برعکس.

● ک.ا: بنظر می آید که «تجارت آزاد» سیاستی است که مقابله با آن یکبار دیگر نیاز همبستگی بین المللی کارگران را عیان می کند.

● ج.ف: بله. یکی از اهداف من اینست که اتحادیه ما فراخوان ائتلاف سنیوال رانندگان کامیون را بدهد. امیدوارم این نام در آینده نزدیک معنای عملی تری از آنچه الان دارد پیدا کند. هم اکنون ما ائتلاف سنیوال کارگران آمریکا، کانادا و پورتوریکو داریم ولی اگر بخواهیم همبستگی واقعا جهانی داشته باشیم باید از این فراتر برویم. تا زمانی که با مرزهای ملی از یکدیگر جدا شده باشیم در مبارزه مان شکست خواهیم خورد. ما باید بتوانیم همزمان با پیشبرد فعالیتهایمان در سطح کشوری همبستگی بین المللی هم داشته باشیم. مثل روز روشن است که تا موقعی که همه پیروز نشوند کسی به تنهایی پیروز نمی شود. هر پیروزی که ما بدست می آوریم، بدون در نظر گرفتن مسایل بین المللی و صدور سرمایه در کشورهای که شرایط کار بدتر است، پیروزی موقتی خواهد بود. و هر مبارزه برای بهبود شرایط کار و زندگی نیز پیروزی موقتی خواهد بود. از یکطرف بهتر کردن شرایط کار کارگران یعنی کار درستی که این طبقه همیشه انجام داده است موفقیتی برای کارگران خودی است ولی از طرف دیگر این بهبود وضعیت باعث می شود که سرمایه به منطقه دیگری انتقال یابد. این میدانی است که ما در آن می جنگیم.

● ک.ا: نظرتان درباره این گرایش که معتقد است نباید اجناس خارجی خرید چیست؟ طرفداران این گرایش از این حربه برای مخالفت با تجارت آزاد استفاده می کنند.

● ج.ف: این استراتژی اصلاً موثر نیست. این گرایش از یکطرف نشاندهنده نگرانی و سطح ادراک مردم و از طرف دیگر نشاندهنده غیر واقعی بودن آن بعنوان یک استراتژی رفرفرمی این نگرانی است. بطور مثال شرکتهای تولید اتوموبیل کرایسلر و میتسوبیسی را در نظر بگیرید. آنها به بازار نگاه می کنند. اگر ۲۰ درصد مردم اتوموبیل آمریکایی می خواهند آنها هم فقط ۲۰ درصد اتوموبیل در آمریکا تولید می کنند. اگر ۷۰ درصد مردم اتوموبیل ژاپنی ترجیح می دهند آنوقت ۷۰ درصد اتوموبیلها را در ژاپن تولید می کنند. مصرف کنندگان آفقدر کنترل ندارند که این گرایش می کوشد با استفاده از آن استراتژی موثری ایجاد کند.

قطعات اکثر اتوموبیلهایی که در آمریکا مونتاژ می شوند، بجز چند مورد استثنایی، در هائیتی، مالزی، آفریقای جنوبی، مکزیک و برزیل تولید می شود. محصول خالص آمریکایی وجود ندارد و این شعار معروف «اجناس آمریکایی بخرید» پوچ است.

● ک.ا: در خاتمه آیا نکته دیگری دارید؟

● ج.ف: من نشریه کارگر امروز را کاملاً نمی شناسم ولی احساس می کنم که به یک جهت می رویم و از این مسئله خوشحالم. بنظر می آید که مردم دنیا شروع کرده اند که به یک زبان مشترک صحبت کنند. زبان مشترک «ما» است و نه ایرانی، آمریکایی، مکزیکی، سوئدی، کانادایی و غیره. فایق آمدن بر سختی هایمان، مشکل همه ما است. □

درباره «آی.ال.او» سازمان بین المللی کار

از صفحه ۱۰

با اینهمه سازمان بین المللی کار به مثابه مرکز تنظیم قراردادهای بین المللی خرید و فروش نیروی کار، جایی است که امروز نمایندگان کارگران ناگزیر در آن حاضر می شوند تا در مورد شرایط سیاسی و اقتصادی و حقوق اجتماعی بردگان سرمایه چانه بزنند و مطالبات و حقوق خود را مطرح کنند. از همین رو آشنایی با این سازمان و نحوه کارکرد و ضوابط آن ضروری است. بویژه اینکه این سازمان شوراهای اسلامی را بعنوان "نماینده کارگران ایران" پذیرفته است.

این نوشته که در واقع توصیف فشرده‌ای از سازمان بین المللی کار به روایت خود این سازمان است، ترجمه کتابی است بنام "سازمان بین المللی کار - آی.ال.او" اثر "تیورکی و همکاران" کارشناس قانون کار، که از سال ۱۹۶۰ تا ۱۹۸۷ (سال نگارش کتاب) در فنلاند و در ژنو در "آی.ال.او" کار کرده است. "فرانسیس بلاچارد" دبیر کل "آی.ال.او" در سال ۱۹۸۸ ضمن مقدمه‌ای، این کتاب را بعنوان یک کتاب درسی در مورد سازمان بین المللی کار و عرصه فعالیت که می خوانند در این عرصه فعالیت کنند، تأیید می کند.

مصطفی صابر

نهاد ویژه سازمان ملل

سازمان بین المللی کار، "آی.ال.او"، اتحاد کشورهای جهان برای عدالت اجتماعی است که این خود اساس صلح بین دول و در هر کشور است. "آی.ال.او" از سال ۱۹۱۹ فعالیت می کند و از جمله قدیمی ترین سازمانهای بین المللی است. این سازمان که در فاصله دو جنگ جهانی از جانب "جامعه ملل" حمایت می شد، بعد از جنگ دوم به نهاد ویژه سازمان ملل، همانند سازمان مواد غذایی و کشاورزی، "آی.ال.او"، سازمان بهداشت جهانی، "هو"، یا سازمان فرهنگی، آموزشی و علمی سازمان ملل، "یونسکو"، تبدیل شد.

استقلال عمل در محدوده فعالیت

طبق تقسیم کار تعیین شده از سوی سازمان ملل، "آی.ال.او" نهاد ویژه مربوط به کار و شرایط اجتماعی است که با حمایت کشورهای عضو مسئولیت قابل ملاحظه‌ای در حیطه عمل خویش دارد. "آی.ال.او" بودجه ویژه خود را دارد و از طریق مناسبتین روشها که توسط خود سازمان تعیین می گردد، برای تحقق همان اهدافی می کوشد که در اساسنامه آن بیان گردیده است. اعضای "آی.ال.او" از ۴۲ کشور در زمان تاسیس به ۱۵۱ کشور در سال ۱۹۸۷ افزایش یافته است.

عضویت در "آی.ال.او"، و یا اخراج از آن، به عضویت و یا عدم عضویت در سازمان ملل مربوط نیست. در سال ۱۹۴۶، این دو سازمان روابط داخلی خود را بر اساس توافقنامه‌ای مبتنی بر بند ۵۷ اساسنامه سازمان ملل تنظیم کردند. در این توافقنامه تلاش شده تا از اتلاف منابع ناشی از دوباره کاری اجتناب گردد. بر طبق مقرراتی که در توافقنامه مذکور تعیین شده، "آی.ال.او" در حیطه عمل خود مسئولیت انحصاری دارد و این بویژه شامل تنظیم مقررات بین المللی مربوط به عرصه کار و شرایط اجتماعی می گردد. سازمان ملل بعنوان یک سازمان سیاسی بین المللی، خود را درگیر مسائل مربوط به کار و شرایط اجتماعی و مقررات آن نمی کند، هر چند که به این مسائل

کشورهای عضو بجا بگذارد. عبارت دیگر "آی.ال.او" به تنظیم مسائل و قوانین کار از بالای سر دولتها نمی پردازد و هیچگونه قوه اجرایی و یا مقننه‌ای هم، مافوق کشورها ندارد.

نظارت اجرایی موثر، و در قیاس با سایر سازمانهای بین المللی، قدرتمند "آی.ال.او" متوجه توافقات بین المللی مذکور و تغییراتی است که بر پایه آنها در کشورهای عضو رخ می دهد. کل معاهده ها و توصیه های "آی.ال.او"، مجموعاً "قراره های بین المللی کار" را تشکیل می دهد. طی سالهای ۱۹۱۹ تا ۱۹۸۷ این سازمان ۱۶۶ معاهده و ۱۷۴ توصیه به تصویب رسانده است. توصیه ها، معاهدات مصوب را تکمیل می کند و یا خود جهت گیری مستقلی را برای بهبود کار و شرایط اجتماعی در کشورهای عضو بیان می دارد.

در چوار "قراره های بین المللی کار"، انواع دیگری از اسناد وجود دارد که فعالیت های همه جانبه سازمان از طریق اجلاس های مختلف را منعکس می سازد و قطعنامه ها و جمع بندی نشست ها که مشکل نتیجه گیریها و انواع مختلف رهنمودها تهیه می گردد، از آن جمله اند.

۴) همکاری های تکنیکی

همکاری های تکنیکی به منظور رشد و بهبود کار و شرایط اجتماعی در کشورهای عضو صورت می گیرد. این فعالیت بسیار مهم - که در حال حاضر بخش بسیار بزرگی از منابع "آی.ال.او" را بخود اختصاص داده - بویژه در رابطه با آن دسته از کشورهای عضو که در ابتدای رشد اقتصادی خود هستند، به پیش برده می شود. برای انجام این همکاری ها، "آی.ال.او" هم امکانات خود و هم کمک های منابع دیگر را بخدمت می گیرد. این امکانات و منابع در پروژه های مشترک در کشورهای عضو و بمنظور تامین مالی خدمات تخصصی و ماتریال لازم بکار گرفته می شود. بدین ترتیب "آی.ال.او" از هیچ کشوری حمایت اقتصادی که متوجه هدفی معین نباشد، بعمل نمی آورد. در عین حال پروژه هایی که در چهارچوب برنامه های سازمان قرار می گیرد بسیار متنوع است و علیرغم برداشت اشتباهی که می توان از عنوان "همکاری تکنیکی" داشت، به تکنولوژی منحصر نیست. هدف مقدم پروژه ها ایجاد اشتغال برای گروه هرچه وسیعتری از جمعیت است.

۵) فعالیت آموزشی و انتشاراتی

این قلمرو از فعالیت رابطه نزدیکی با پیشبرد تمام شیوه های کار سابق الذکر دارد. این عرصه از فعالیت بدلیل وسعت و همه جانبه گی اش، باید حثی در یک توضیح عمومی از اشکال فعالیت، بطور ویژه مورد تأکید قرار بپذیرد.

سه جانبه گرایی، ویژگی «آی.ال.او»

"آی.ال.او" به مثابه سازمان دائمی و جهانی کار محسوب می شود. این کشورهاست که بنا بر این تنها کشورهای مستقل می توانند تقاضای عضویت کنند.

یک ویژگی که "آی.ال.او" را از باقی ارگانهای سازمان ملل متمایز می گرداند، سه جانبه بودن آن است که ساختار و فعالیت آنرا کاملاً تحت تأثیر قرار می دهد. از این نقطه نظر "آی.ال.او" از تمام سازمان های بین المللی که علی العموم تنها به روی دولتها مفتوح اند، متفک می گردد.

وظایف کشوری با تعهد به رعایت وظایف مندرج در اساسنامه "آی.ال.او" عضو می شود، بر سه جانبه گرایی نیز گردن می گذارد. سه جانبه گرایی به کارفرماها و مزدبگیران کشورهای عضو امکان می دهد تا همراه دولتها، در ارگانهای تصمیمی گیرنده و اجرایی "آی.ال.او" مستقیماً شرکت داشته باشند. (نسبتاً برای مثال در هیات اجرایی "آی.ال.او" و در کنفرانس بین المللی کار عبارتست از ۲ نماینده دولت، ۱ نماینده کارفرما، و ۱ نماینده مزدبگیر

برعکس باید تمام طرفهای درگیر و سازمانهایشان را به اشتراک مساعی برای دستیابی به عدالت بیشتر در جامعه و اتخاذ روش های مناسب تحقق این هدف فراخواند. "آی.ال.او" بر اهمیتی که رابطه سالم و آزاد بین طرفهای درگیر در بازار کار برای پیشرفت جامعه و وضعیت فرد دارد، قویاً تأکید می گذارد. برای عدالت گسترده اجتماعی به رعایت قاطع اصل سه جانبه گرایی در تمامی سطوح نیاز است.

ارگانهای فعالیت مرکزی

از ابتدای تاسیس "آی.ال.او"، صرف نظر از چند سال آوارگی طی جنگ جهانی دوم، ژنو مقر اصلی آن بوده است. کنفرانس بین المللی کار (اجلاس عمومی سه جانبه) "آی.ال.او" که زمانی ترین مرجع تصمیم گیرنده سازمان است در ژنو برگزار می شود و از جمله تصویب برنامه، بودجه و اسناد جدید را بر عهده دارد.

در فاصله نشست های کنفرانس بین المللی کار، هیات اجرایی سه جانبه "آی.ال.او" در مورد مهمترین مسائل اجرایی و برنامه ریزی تصمیم می گیرد. این هیات بطور معمول سه بار در سال و در همان ژنو اجتماع می کند. دبیرخانه "آی.ال.او" یا "دفتر بین المللی کار" که تحت اداره یک دبیر کل است، ارگانی دائمی برای انجام

و در کمیسیونهای کنفرانس نسبتاً ۱-۱-۱ است.) نمایندگان کارفرماها و مزدبگیران مجزا از هم، و بعنوان گروههایی مستقل در قبال نمایندگان دولت و یکدیگر قرار می گیرند. این گروهها در بین خود و از طریق آرا اکثریت، معتمدین خود را هم در ارگانهای "آی.ال.او" و هم در کنفرانس بین المللی کار و همپنور در کمیتهای دیگر بر میگزینند. این گروهها چه درباره نحوه نمایندگی خود و چه در باره سیاستهایی که می خواهند به پیش ببرند، مستقلاً تصمیم می گیرند. از اینرو تمام اسناد و مصوبات "آی.ال.او" و اسناد دیگری که در چهارچوب اجلاسهای عمومی تهیه می شود، متکی بر اصل سه جانبه گرایی تدوین و به تصویب می رسد. این شیوه کار تأثیر بسزایی در امکان مطرح ساختن نقطه نظرات متفاوت و اتخاذ تصمیمات کاملاً سنجیده دارد.

سه جانبه گرایی، از زمان تاسیس "آی.ال.او"، به مثابه اصلی بنیادین پذیرفته شد. و بعدها بعنوان صفت متمیز "آی.ال.او" و یک متد موثر کار مداوماً تکامل یافته و تأثیرات آن هم، بتدریج وسعت گرفته است. چنین برمی آید که سه جانبه گرایی "آی.ال.او" مدل مناسبی برای حل مسائل در سطوح ملی است. در تعداد قابل ملاحظه‌ای از معاهده های "آی.ال.او" ضمناً قراره های ویژه ای هست که چگونه سه جانبه گرایی می بایست در مراحل مختلف اجرایی در سطوح ملی بکار گرفته شود و اجرای آن مورد نظارت قرار گیرد.

فعالیت بنفع مزدبگیران

سازمان بین المللی کار بویژه برای این تکیس کلی که شرایط کار و زندگی کسانی را که مشغول و یا محتاج به کارمزدی هستند و نیز زندگی همه آنها را که وابسته به این بخش از جمعیت است، بهبود بخشد. "آی.ال.او" این آرمانهای محوری بنیانگذارانش را از طریق کاربست اصل سه جانبه گرایی بعنوان شیوه فراگیر فعالیتهاش، متحقق می گرداند. بر این اساس تنها وقتی اقدامات برای بهبود شرایط کار و زندگی مزدبگیران می تواند موثر و واقعگرایانه باشد که علاوه بر مزدبگیران، دولتها و کارفرماها نیز در تدوین، تصویب و تحقق آنها شرکت داشته باشند. بویژه در چند سال اخیر این شیوه نگرش به مثابه مدلی برای آینده گسترش یافته است. "آی.ال.او" خاطر نشان می سازد که آن روشهایی که برخی از کشورهای عضو فی الحال به عمل در می آورند، نشان می دهد که تنها از طریق اقدامات مقامات دولتی نمی توان وضعیت کار را نظم و بهبود بخشید و مورد نظارت قرار داد. هرچند که نقش قدرت دولتی در سه جانبه گرایی همچنان مهم است - و مهم باقی می ماند - اما از این نمی توان نتیجه گرفت که بهبود شرایط کار تماماً به دولت وابسته است.

اسناد پایه ای

اساسنامه "آی.ال.او" ریشه در عهد نامه ورسای سال ۱۹۱۹ دارد که بعدها تغییراتی پذیرفته ولی در بخش

کارگر امروز

«زان کلود پارتوت» دبیر اتحادیه سراسری کارگران پست کانادا:

سیاست دولت و کمپانیها غیر اتحادیه‌ای کردن کارگران کانادا تا سطح کارگران آمریکاست

«زان کلود پارتوت» دبیر اتحادیه سراسری کارگران پست کانادا است که در تابستان امسال دست به اعتصاب خواهند زد. آرام مشیر از همکاران کارگر امروز در کانادا پیرامون مسایل جنبش کارگری کانادا و کارگران پست با وی گفتگویی داشته است که بخشهایی از آنرا خواهیم خواند.

* ک.ا: مهمترین خواستها و مطالبات کارگران کانادا چیست؟
* ز.ک.پ: کلیدی ترین خواسته کارگران حفظ شغلها است. یکی از اولویتهای وادار کردن کارفرماها برای ایجاد شغل و حفظ شغلها در کانادا است. افزایش دستمزدها به نسبت تورم، امنیت محل کار، بهداشت و... نیز از جمله خواستههای کارگران هستند. مشکل اساسی اینست که کلا تمام دستاوردهایی که کارگران در زمینه رفاه با مبارزات چند ساله خود در اتحادیه یا از طریق سیاسی و حتی از طریق مالیاتهایی که پرداخت کرده‌اند، بدست آورده‌اند مورد حمله قرار گرفته است.
* ک.ا: سال پیش شاهد تعداد زیادی اعتصاب و آکسیونهای کارگری بودیم، و در تابستان هم قرار است اعتصابی توسط کارگران پست و سایر

* کارگر امروز: ممکن است کمی درباره وضعیت عمومی جنبش کارگری کانادا برایمان بگویید؟
* زان کلود پارتوت: مسئله استفاده از نیروی کار ارزان توسط کمپانیها و دولت شرایط سختی را برای جنبش کارگری کانادا بوجود آورده است. این استراتژی از طریق قرارداد تجارت آزاد و کنتراتی کردن کار صورت می‌گیرد. طبق این برنامه کارگران یا شغل خود را از دست می‌دهند یا مجبورند نیمه وقت و بدون داشتن اتحادیه یا دستمزد کم کار کنند. به این معنا، جنبش کارگری کانادا شرایط سختی را می‌گذراند. ولی کارگران خواهان شرایط کار و زندگی بهتر هستند و وجود این گرایش خود جای امیدواری است.

کارگران بخش عمومی سازمان داده شود. ارزیابی تان از این مبارزات چیست؟
* ز.ک.پ: این مبارزات آسان نیستند ولی لازمند. برای ما کارگران پست تصمیم چنین است: آیا پست یک سرویس خدمات اجتماعی است یا یک فعالیت تجاری؟
* ز.ک.پ: این پشتیبانی هم اکنون آغاز شده است. کارگران با فرستادن نامه‌های اعتراضی به اداره پست کانادا، دولت و تصویب قطعنامه توسط اتحادیهها خطاب به اعضای خود مبارزه ما را تبلیغ می‌کنند. به عبارت دیگر حتی قبل از شروع اعتصاب کارهای زیادی توسط جنبش کارگری صورت گرفته است. این برای ما تشویق کننده است. تا حالا چنین حمایتی نداشته‌ایم. نباید به وسایل ارتباط جمعی اتکا کرد. یک خبرنگار ممکن است یک رپرتاژ خوب تهیه کند ولی سردبیر یک قیتر دیگر روی آن بزند، یا آنرا چاپ نکند، عکسهای بد از اعتصاب در همان صفحه‌ای که داستان خوبی چاپ شده است می‌زنند که مردم را علیه ما بشورند. بنابراین جنبش کارگری به انتشارات خود، جلسات اعضای خود، کنفرانس خود، سمینارهای آموزشی خود نیاز دارد تا بتواند اطلاعات درست درباره مبارزه‌اش (نه فقط مبارزه کارگران پست) به مردم بدهد.
* ک.ا: آوریل گذشته شما همه کارگران پست را برای شرکت در کنفرانس «لیبر نتز» دعوت کردید. این کنفرانس چه نتایجی برای جنبش کارگری کانادا داشت؟
* ز.ک.پ: کنفرانس «لیبر نتز» کنفرانس فعالین جنبش کارگری و اساسا جنبش توده‌های کارگر است. فعالینی که روشهای مبارزه و ارتقا و

There was another reason for the renewed desirability of the Islamic Councils for the government. In their opposition to the first draft of the Islamic labour law, workers had raised two basic demands: first, the government

می‌کنید سیستم موجود را اساسی احتیاج دارد؟
* ز.ک.پ: بنظر من جنبش کارگری کانادا کماکان قوی و زنده است ولی ضعفهایی دارد. «کنگره کارگری کانادا» (سی.ال.سی) به تغییراتی احتیاج دارد. بطور مثال «چهره سی.ال.سی» نزد مردم باید عوض شود. این تشکل کارگری در چشم مردم فقط سازمانی است که گپ‌های حرفی در دفاع کارگران و علیه دولت می‌زند. امیدوارم چنین تغییری در مجمع عمومی بعدی «سی.ال.سی» ایجاد شود.
۴۰ درصد کارگران کانادا متشکل هستند. این رقم در آمریکا ۱۷ درصد است. جنبش کارگری کانادا به همین خاطر زیر ضرب و حمله است. سیاست دولت و کمپانیهای کانادا غیر اتحادیه‌ای کردن کارگران و تقلیل آن به سطح آمریکا است.

نه پس رفت آنرا به بحث و تبادل نظر می‌گذارند. در این کنفرانس ما با کارگران زیادی آشنا می‌شویم. برای ما نزدیک بودن به هزاران نفر که همه به تغییر اوضاع معتقدند و به قدرت سازماندهی برای پیروزی پاور دارند بسیار تشویق آمیز است.

* ک.ا: نظر شما درباره جایگاه یک سازمان کارگری جهانی در شرایط دنیای امروزی چیست؟

* ز.ک.پ: فکر می‌کنم وجود یک چنین سازمانی اگر منظورتان یک سازمان با یک مرکزیت واحد که سازمانهای کارگری جهان به آن متصل باشند، است کاملا ضروری است. کمپانیها مرز نمی‌شناسند، برایشان مهم نیست که تولیدشان در کجا صورت می‌گیرد و تنها چیزی که برایشان مهم است پول است. به همین خاطر کارگران نیز باید روابط محکمی بین خود در جهان داشته باشند. کارگران پست کانادا به انترناسیونال کارگران پست و تلفن و تلگراف متصل هستند. صدها اتحادیه پست در سرتاسر دنیا به این انترناسیونال متصل هستند.

ما به کمک و حمایت متقابل کارگران کشورهای مختلف احتیاج داریم بویژه به این دلیل که کمپانیها با صدور سرمایه‌هایشان به کشورهای که نیروی کار ارزان دارند، کارگران را استثمار می‌کنند. وظیفه ما است که کارگران این کشورها را تشویق کنیم که در مقابل چنین اقدامات و نیروی کار ارزان مقاومت کنند و سطح زندگی خود را ارتقا دهند، بجای اینکه ما سطح زندگی مان را پایین بیاوریم که در اینصورت همگی فقیر خواهیم شد. □

آمریکا منطقه را تخلیه کند. این، هم مکان مبارزه در کردستان را در صف اعتراضی جهانی قرار می‌داد و هم خصلت حرکات بعدی را با اتکا به نیروی خود و بر اساس محاسبات دیگر و راهها و روش‌های لازم و ممکن... تعیین می‌کرد. این آن تمایزی است که در جریان حرکت اخیر مردم کردستان دیده شد و جریان آنطور پیش رفت که امپریالیسم و ناسیونالیسم کرد و عرب هر کدام بسم خود و بفتح خود نقشه چیده بودند.

از این زاویه هم می‌رویم به سراغ کارهای مثبتی که انجام شده، کارهایی که به حساب گرایش رادیکال نوشته خواهد شد که متفاوت از جنبش سنتی ناسیونالیستی، جنبش نویینی را می‌خواست پایه گذاری کند و خلاصه از این جا می‌رویم به سراغ آن کارهای خوبی که شد و برای آینده مبارزه مفید و مهم است. اما به‌بوجه و تحت هیچ شرایطی نباید محرکه اصلی تحولات اخیر در کردستان و توهامات و افکار ناظر بر آن را که ودیعه امپریالیست‌ها و ناسیونالیست‌ها بود حتی یک لحظه از جلو چشم دور کرد. این آن درس اساسی است که کارگران کردستان از

تحولات کردستان ...

ادامه از صفحه ۴
ادامه دارد. روزی از بوش بعنوان ناجی و قهرمان پیروزی مردم کردستان تقدیر بعمل می‌آید و عکس وی همراه رهبران کرد چاپ و پخش می‌شود، روزی به جلو سفارت آمریکا شکایت برده می‌شود، و امروز هم در «زاخو» مردم را به تظاهرات می‌کشاند برای اینکه آمریکا نرود و سایه‌اش را از سر ملت کرد کم نکند. بهر حال اگر امروز صحبت از یک اشتباه و یا بهتر بگوئیم یک نقص و ضعف اساسی است باید بصراحت به آن اعتراف کرد و به آن اعتراض کرد تا بار دیگر مفسرین ننویسند: کردها کوچ کردند چون رژیم شاه به عهدش وفا نکرد، کردها شکست خوردند چون آمریکا کار را به پایان نبرد، کردها کوچ کردند چون جنگنده‌های آمریکایی آسمان را خالی کردند، کردها آواره شدند چون کسی با کسی پشت پرده معامله کرد و...
اگر کارگر سوسیالیست در کردستان حرفهای «جری تاکر» از رهبران جنبش کارگری آمریکا را شنیده بود و تایید کرده بود که «از نقطه نظر کارگران جنگ بوش باید متوقف شود و ارتش

اکنون در برخی از سازمانهای منطقه‌ای بین المللی، نظیر بازار مشترک اروپا، بازتاب یافته است.

استاد و مصوبات «آی.ال.او» معمولا بر مهمترین مسائل مطروحه انگشت می‌گذارد و به دادن بنیادهای عام در باره کار و مسائل اجتماعی رضایت نداده است. به یمن کاربرد همین روش، معاهدات و توصیه‌های «آی.ال.او» موفق به دخالت دقیق در برخی مسایل و جزئیات آن شده است. در همانحال به کشورهای عضو اختیار کامل داده است تا در پرتو شرایط ملی خود مسائل را به محک آزمایش بگذارند و گاه حتی گام به گام آنرا بپذیرند.
حتی آن دسته معاهده‌ها یا توصیه‌های پذیرفته نشده «آی.ال.او» تاثیر غیر مستقیم مشهودی بر کار و شرایط اجتماعی کشورهای عضو دارد. این بویژه ناشی از این است که یک کشور عضو موظف است که تمام مصوبات «آی.ال.او» را طی مدت مقرر ۱۲ تا ۱۸ ماه پس از تصویب هر سند در دستور بررسی هیات مقننه قرار دهد.
این تاثیر گذاری غیر مستقیم با مکانیسم نظارت «آی.ال.او» تکمیل می‌شود. کشورهای عضو ملزم هستند که در باره نحوه کاربست معاهده‌های پذیرفته شده و همچنین از اقداماتی که معاهده‌های پذیرفته نشده طلب می‌کنند، منظم گزارش دهند. گزارش دهی همچنین شامل ارائه دلایلی که مانع پذیرش مصوبات شده نیز می‌گردد. امر نظارت در فعالیت عمومی بین المللی «آی.ال.او» حتی از این هم موثرتر می‌شود و فوق العاده دقیق و منظم است.
بسیاری از معاهدات «آی.ال.او» بخاطر محتوایی که دارند نه فقط بر سازمانهای ملی و بین المللی که در همان محدوده کار «آی.ال.او» فعالیت می‌کنند، بلکه همچنین بر سایرین نفوذ دارد. و این در وهله اول در مواردی صادق است که مسائل مربوط به حقوق بشر در روابط طرفین بازار کار - که مرکز توجه فعالیت «آی.ال.او» است - میان کشیده می‌شود.

همکاری‌های بین‌المللی

بدون اینکه سایر فعالیتهای «آی.ال.او» دستکم گرفته شود، باید گفت که فعالیت بین المللی این سازمان نقشی پیشتاز ایفا می‌کند. این در وهله اول به معنای گذار از پیمانهای سابق دو یا چند جانبه بین کشورها، به تصمیمات وسیع بین المللی بوده که بعد از تصویب به همان اندازه اسلاف خود قطعیت دارند.
در همانحال این گذاری بوده است از پیمانهای نوع سابق، که یگانگی یا اشتراک نظر طرفین یک شرط انعقاد آنها بود، به اتخاذ تصمیمات بین المللی متکی به آرا اکثریت.
به جای توافقات فقط بین دولتها، در «آی.ال.او» و به لطف ساختار آن، یک مرجع تصمیم گیری سنجانبه وجود دارد که تصمیمات آن فقط توافقات بین دولتها نیست. بواسطه شرکت تمام طرفهای درگیر در تصمیم گیری، این تصمیمات بیش از گذشته و بطور مستقیم تری نگرش گروههای اجتماعی مختلف را منعکس می‌سازد. تصمیم گیری به شیوه «آی.ال.او»

کل این تحولات می‌گیرند. نادیده گرفتن ایندوره بمعنی افتادن به دام ناسیونالیسم و تنگ نظری ملی و محلی است که به اندازه کل تاریخ این پدیده برای طبقه کارگر مضر است. بخصوص گرایش رادیکال و سوسیالیست کارگری باید با واقع بینی کامل این بررسی انتقادی را بمیان توده‌های کارگر و زحمتکش کردستان ببرد و تنها این کار این گرایش را در آینده تحکیم خواهد کرد.
تنها وقتی کارگران وارد جدال قطعی سوسیالیسم و ناسیونالیسم شوند و برنده شوند و یا حداقل در توازن قوا دست بالاتری داشته باشند می‌توان امیدوار بود که دیگر تاریخ برای ملت کرد تکرار نخواهد شد و دست امپریالیستها و ناسیونالیستها از تعیین تکلیف برای سرنوشت مردم کردستان کوتاه خواهد شد.
کسایتکه مجموعه تحولات اخیر را به حاشیه می‌رانند و بدست فراموشی می‌سپارند و حرکت اخیر مردم کردستان و یا رادیکالیسمی را که در مقطع معین خود نمایی کرد، تقدیس می‌کنند و محور قرار می‌دهند نمی‌خواهند اساسا این جدال شروع بشود.
منظر محمدی، ژوئیه ۱۹۹۱

تنه‌راه داشتن امنیت ...

استاندارد زندگی مان را پایین نگه دارد. اساس همیستی، اقتصاد است. اگر مردم کشورهای دیگر حاضر نشوند نیروی کار خود را ارزان بفروشند و یا قدرت و ظرفیت گرفتن حق خود را داشته باشند آنگاه سرمایه آزادی استثمار یک عده به قیمت زندگی یک عده دیگر را نخواهد داشت.
* ک.ا: عده‌ای این امنیت اقتصادی را عدالت می‌نامند، عده‌ای دیگر سوسیالیسم. شما آنرا چه می‌نامید و افق نهای شما درباره این اتحاد بین کارگران در کشورهای مختلف چیست؟
* ج.ب: استفاده از لغت سوسیالیسم در آمریکا ارزش سیاسی ندارد. سوسیالیسم از نظر تئوری به عقل جور درمی‌آید. ولی سوسیالیسم روش متشکل کردن در آمریکا نیست. مردم آمریکا حول نیازهای جامعه با مقوله سوسیالیسم متشکل نمی‌شوند.

ادامه از صفحه ۶
بهربرداری می‌کند، برای ما داشتن یک نگرش ملی کار احمقانه‌ها است. اگر مشکل طبقه کارگر در آمریکا از سرمایه‌های آمریکایی، از استثمار، استانداردهای زندگی اجتماعی، محیط زیست، بهداشت و ایمنی محل کار ناشی می‌شود، آنگاه ما باید یک نوع اتحاد با کارگران کشورهای دیگر برقرار کنیم که این استانداردها را ارتقا دهیم. تنها راه داشتن امنیت اقتصادی در آمریکا نداشتن یک بازار نیروی کار ارزان در خارج آمریکا است، جایی که سرمایه می‌تواند با استفاده از آن ما را فقیر و

ادامه دارد

Government and corporations want to deunionise the workforce in Canada

Jean Claude Parrot, National President of the Canadian Union of Postal Workers (CUPW), talks to WT

Jean Claude Parrot is the National President of the Canadian Union of Postal Workers (CUPW). Aram Moshir, *Worker Today* co-worker in Canada, talked to Jean Claude Parrot about a number of issues concerning the Canadian labour movement and the current struggles of the postal workers. Excerpts:

Worker Today: Could you tell us about the general situation of the Canadian labour movement?

Jean Claude Parrot: The Canadian labour movement is going through a difficult time, in view of the pressure that exists in Canada for a strategy of cheap labour pushed by all the corporate sector and the federal government in place. This strategy of cheap labour is taking place through the agreement on free trade, as well as through contracting out of workers and deregulation. All these schemes are there with a view that at the end either you lose your job, or if you keep the job, they become part time, non-unionised, or low-paid jobs. But what is encouraging is that the workers still believe that they are entitled to a better share than what is going on right now. I think eventually they will succeed to turn things around, but I think for many it is necessary to get rid of the government at the same time.

WT: What are the key demands and central issues of the Canadian workers?

J.C.P.: The key issue is finding ways to protect their jobs. There are a lot of other issues: all kind of protections that are needed in the collective agreement; also the

WT: What is the prospect of reform within the Teamsters Union? How do you evaluate the future changes?

J.F.: One of the key things is to keep the right to vote. The people who were running the union haven't really changed; they are still introducing their friend George Bush to speak to them. But what has changed is the situation that they are having to deal with. Now they are having to deal with the rank and file. So they are having to adjust their positions. This was very interesting because there is already reform that has been going on within the union and the Establishment of the Teamsters has split into two different camps. During the convention they were both trying to woo the Carey supporters and the TDU members to go with them because they were trying to compete on who was the most reformist. Even the Establishment, through the constitution committee, put out reforms that decreased the amount that some of the top officers make. They have put in the constitution secret ballot elections for regional teamster bodies,

issue of wages, because inflation has been hitting workers very hard in recent times. There is also the issue of health and safety which needs to be addressed more strongly.

The major difficulty for the workers is that many of the things they used to have are now being attacked very viciously. For example, the protection under different workers' compensation boards for injury on duty. Some employers are bringing up cases in courts all the time now. There is an overall attack on the general protections that workers have succeeded in obtaining through the years, either through their fight as a union or even through political pressure, etc.

WT: We had many strikes and labour actions last year, and there is also a big strike coming up this summer, like the postal workers and the public sector. How do you assess these struggles?

J.C.P.: The struggles are in my opinion necessary. They are not easy. You have got a government that is pretty arrogant and is imposing its policies for the federal public sector. The postal workers are addressing the issue of whether we want the Post Office to remain a service to the public, or in busi-

ness to make profit for the benefit of the few. The minute they make profit they sell it to the private sector, the purpose being simply to transfer the revenues to the private sector. To me it is the kind of struggle that is not easy when you have got a government that is determined to please the corporate sector.

WT: There are some questions and discussions regarding the uncritical support that TDU has given to Ron Carey and the question that this might weaken the position of TDU within the Teamsters Union and its constituencies. What is your view?

J.F.: I think that TDU has basically been a set of principles and a set of ideas; it has been a rank file agenda, a progressive agenda for changing the union. Now that there are actually people running and we are seeing that people are playing to our agenda - whether it is Ron Carey or R.V. Durham [one of the old leadership's candidate] - the TDU needs to continue to be an independent force. It doesn't need to compromise its

نظارت اجرایی موثر، و در قیاس با سایر سازمانهای بین المللی، قدرتمند "آی.ال.او" متوجه توافقات بین المللی مذکور و تغییراتی است که بر پایه آنها در کشورهای عضو رخ می دهد. کل معاهده ها و توصیه های "آی.ال.او"، مجموعاً "قرارهای بین المللی کار" را تشکیل می دهد. طی سالهای ۱۹۱۹ تا ۱۹۸۷ این سازمان ۱۶ معاهده و ۱۷۴ توصیه به تصویب سانه است. توصیه ها، معاهدات سوب را تکمیل می کند و یا خود ت گیری مستقلی را برای بهبود کار شرایط اجتماعی در کشورها.

ness to make profit for the benefit of the few. The minute they make profit they sell it to the private sector, the purpose being simply to transfer the revenues to the private sector. To me it is the kind of struggle that is not easy when you have got a government that is determined to please the corporate sector.

WT: How do you see the future of the labour moment in Canada? Do you think that the existing system needs a fundamental change?

J.C.P.: The labour movement in Canada I believe is still strong, but obviously with some limitations. There is a need for change in the sense that the Canadian Labour Congress (CLC), for example, needs a better image vis-a-vis the public, in the sense that it should not be an organisation that sometimes almost looks unknown, almost seems just normal for the CLC to say something in favour of workers or against the government. I think what you need is changes that will give the CLC a better image in front of the public; a greater credibility; and that hopefully will happen in the next CLC convention.

The other thing about the labour movement in Canada is that workers are still organised - about

principles at all, or make them a back seat to any particular politician or political leader. But I think it is a new situation and we also have to deal with how to best advance those principle. For example, one of the leaders in the union that made this whole thing possible was John Morris. He had a large regional bloc that followed him. He was the person who helped make the difference in getting the strike benefits increased, etc. So I felt very fine in having an alliance with him because it was an alliance based upon principles. Anybody who is going to promote the same things we are promoting, we should be for on that issue.

WT: Do you feel that it would weaken the TDU's position in any regard? To what extent can you say there are differences between the TDU politics and Ron Carey's politics?

J.F.: I think that anyone that runs in terms of a candidate is going to have to run his own campaign. That is not just true in the Teamsters but anywhere else. I think TDU has had a good influence on Carey, and for that matter, on Durham! They are competing to try to see who sounds more reformist.

40%. In the US it is 17%. The labour movement in Canada is a lot under attack because of that. It is obvious that the policies of this government and of the corporate sector in Canada are to de-unionise the workforce in Canada, to bring it to the level of the US. It is unfortunate for us that they don't do the reverse, i.e. to try to increase the unionised workforce in the US.

I am pretty confident in regard to the labour movement, but we cannot fall asleep and there are certain things that need to be done continuously.

WT: What are your expectations from other labour organisations in solidarity with your strike this summer?

J.C.P.: Already, the support is growing in the sense that we already have the labour movement participating in writing to Canada Post, to the government, to adopting resolutions, to talking to their membership to publicize our struggle. So even before the struggle has started, there is already a lot of groundwork that is being laid by the labour movement. That is very encouraging for us. I think we have never received as strong a support as we are getting today.

What I expect from the labour movement is really to ensure that we have strong public support during our strike, and to really explain what the real issues are. We can't just count on the media to do that. A reporter may write good articles, but the editorial may put the titles, sometimes kill the articles; the editorial may be negative; they may put in the same page the good article from a reporter - just to try to turn the public opinion against us. So there is a need for the labour movement, through their publications, their membership meetings, their conferences, education seminars, to talk about the struggle.

WT: Last April you invited all the postal workers to attend the *Labour Notes* conference in the US. Tell us a little about the conference, and what could its

results be for the Canadian labour movement?

J.C.P.: The *Labour Notes* conference for us is a conference of activists of the labour movement - basically rank and file people - who want to meet to discuss how they can promote the way to fight back to protect what we have and to progress instead of going backward. In many cases it has also helped them to work within their own union, as to what they can do to promote the same issues. The conference is also good for the leaders in the sense that it gives you a chance to talk with a lot of other people that really want to do something. It is quite encouraging for a leader to be among a thousand people that believe that you could still change things, that you could still make things happen, if you just put it together, if you succeeded to organise.

WT: How do you see the place of an international labour organisation in today's world situation?

J.C.P.: I think international labour organisations are necessary, if you are talking about a kind of central labour body to be affiliated to. We realize that the corporate sector is putting the pressure on all the governments around the world. They don't have frontiers. It doesn't matter to them where they do their business, as long as they make money. Because of that there is a need to have some strong relationship with the workers in other countries.

It is very important that the international labour movement be alive and active, because I don't think there is a choice. The corporate sector is choosing a country where the workers are the less paid as a place where to do their business, and to transfer their business. It is very important that in those countries we encourage the workers to stand against this kind of oppression and cheap labour, and to increase their standard of living instead of us decreasing our standard of living and all becoming poor around the world.

In the Persian Section

In addition to the articles published in the English section, the Persian section of this issue includes:

- Unemployment in Iran - a statistical report
- On the International Labour Organisation (ILO) - article
- Interview with Bahram Ahmadi, labour activist from Iran
- Workplace reports: Kimidaro (Hoecht) pharmaceutical workers

and Metal Industry workers in Iran protest about conditions and voice their grievances • Interview with Jim Benn, coordinator of the Federation for Industrial Retention & Renewal in the US • Workers occupy El Paso textile plant in the US • Letters to the editor: - Events in Iraqi Kurdistan & its lessons - On the 35-hour week.

News of workers' struggles around the world are published in more detail in the Persian section.

Subscription Form

I would like to subscribe to *Worker Today* for a period of
 Six months One year

Please send my *Worker Today* and bills to the following address:

Mr/Ms/Institution _____

Address _____

Postcode _____ City _____ Country _____

Send the filled form to WT address:
 WT, Box 6278, 102 34 Stockholm, Sweden.

NOTE! In the USA and Canada send to:
 WT, PO Box 241412, Los Angeles, CA 90024, USA

Subscription Rates

Europe:

1 Year SKr120

6 Months SKr70

Elsewhere:

1 Year SKr180

6 Months SKr100

■ Institutions double the rate

■ All prices include p&p.

Workers and the Islamic Councils

(Part One)

by Reza Moqaddam

[The following is the first of a series of articles on the Islamic Councils of Labour which will appear in several issues of Worker Today.]

A short background: How workers' councils became Islamic councils

Through their struggles and strikes during the 1979 revolution, workers in Iran set up Workers' Councils. These councils took over the control and running of many plants during the revolution and particularly after the February 1979 uprising. To counter this council movement and distort the councils, Islamic forces, soon after the uprising, set about labelling them Islamic Councils. This was their first measure on the way to their total distortion and capture. What most people then naively considered to be a mere addition of word, and therefore not worthy of resistance, later events proved to be a huge concession. The Islamic forces utilized this to severely restrain the actions of the Workers' Councils who had now taken control of the factories. They took advantage of this concession to bring the actions of the Workers' Councils into line with the interests of the new bourgeois regime; to restrict the goals of the Workers' Councils within the narrow framework of policies still tolerable by the new Islamic government; to purge the councils of communist workers, who were now council representatives, under the pretext that the councils were now Islamic; to bar militant workers from intervening in the affairs of the councils; and to ultimately capture the councils, turning them into yellow, anti-working class organisations.

The worker rank and file showed little or no resistance against the effort to label the fac-

tory councils 'Islamic'. However, it defended the work of its councils which clearly ran counter to the policies and interests of the government. The most conservative sections of the workers defended the activities of the councils by attributing them to Islam; something which delayed their eventual distortion and seizure for some time - in some factories up until June 1981. This was the time when the Islamic regime launched a bloody wave of terror, mass executions and severe repression. At this time Islamic Councils, even those which were explicitly obedient to the Islamic government, were dissolved.

Islamic Councils' renewed importance

After summer of 1981 the government took up the policy of naked aggression in confronting the workers' movement, thus making even its own Islamic Councils redundant. As workers had suffered severely from the mass firings, arrests and executions, the Islamic regime believed that it had pushed the workers so far back as to be able to force upon them whatever it desired. The government's having the nerve to come up with a labour law, whose first draft was an explicit document of workers' slavery, was based on this mistaken belief. Workers' massive protests in late 1982 against the first draft of the labour legislation invalidated the government's conjectures regarding the workers' movement, forcing it to revise its policy of sheer suppression against the working class. Against a background of growing

protests to the first draft of the labour law, the government set about rapidly building Islamic Councils, even resurrecting the ones it had dismissed a year earlier. The Islamic Councils came up with some halfhearted criticisms of the draft labour law. These were blown up by the government through its mass media; the aim being, alongside the policy of naked repression, to force workers to voice their protests and grievances through the state-controlled Islamic Councils.

There was another reason for the renewed desirability of the Islamic Councils for the government. In their opposition to the first draft of the Islamic labour law, workers had raised two basic demands: first, the government

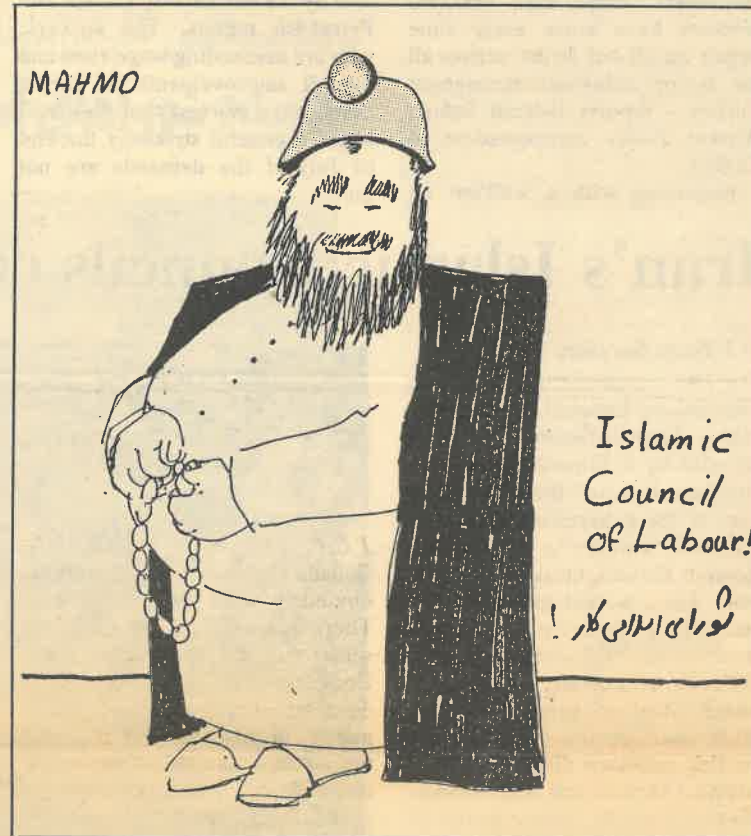
should withdraw the proposed labour law; second, workers should be allowed to take part in the drafting and approval of the labour law. By withdrawing the first draft - which represented a rapid surrender in the face of the workers' first demand - the gov-

ernment, firstly, put an end to the workers' lively and vigorous struggle over the labour law; it deserted the field of a battle which it itself had sparked off - a confrontation for which the government was totally unprepared, since workers' massive reaction had caught it completely by surprise. Secondly, it won a breathing-space during which, while preparing a new draft, to redefine its policy against the struggle over labour law. It had to undertake such a revision in view of the second demand, namely workers' call for participation in the drafting and approval of the labour law. Bowing to this demand was as hard, or even impossible, for the government, as rejecting it outright. So recalling the Islamic Councils - initially a contingency

law! The government's failure to suppress the workers' struggle in other fronts testified to the failure of the policy of sheer suppression. 1982/83 were the years of a resurgence in protest actions and strikes. The great Tobacco workers' strike, which was viciously suppressed by armed guards, took place at this time. The Islamic Republic was forced to revise its policy of sheer suppression in this field too, completing it with the objective of harnessing and derailing the struggles. In other words, it extended its policy on the protests over the labour law, to its overall policy of confronting the workers' movement.

In the second draft of the labour law, a whole chapter had been devoted to Islamic Councils. The aim was to give them an official recognition at par with other state organs and institutions. But the labour protests which already in early 1984 anticipated an active year for the workers' movement (the highest figures for labour protests in the past seven years are from 1984-85) deprived the government of the opportunity to tie the authorization of the Islamic Councils to the process of final settlement of the struggle over labour law. Thus in spring 1984 the chapter on Islamic Councils was separated from the draft labour law and proposed to the Islamic Assembly as a separate bill, entitled "The Act of the Islamic Councils of Labour". The Act was approved by the Islamic Assembly in January 1985, and the following month by the Council of Guardians. The Election Statutes of the Islamic Councils were issued by the prime minister in August, and in October the Cabinet approved the Act's Execution Procedure, proposed by the Labour Ministry. Thus the Islamic Councils officially and legally became part and parcel of a set of organs which are the executives and spokesmen of the policies of the Islamic Republic in the workers' movement.

(To be continued)

measure to rapidly contain the protests to the first draft - turned into a permanent policy of the Islamic Republic. Thus the Islamic Councils were brought to the stage, assigned with the role of "workers' representatives" in the drafting and approval of the labour

law!

Teamsters convention in the US

Joe Fahey, Teamsters Union Local President, talks to WT

The 24th Convention of the Teamsters Union in the US (the International Brotherhood of Teamsters), was held in the last week of June in Orlando, Florida. Joe Fahey, President of Teamsters Local 12 in Watsonville California, talked to Ali Javadi, *Worker Today* co-worker in the US, on the results of the convention and the prospects of change within the union. Also discussed was the US-Mexico-Canada free trade agreement and its consequences for the workers in North America. For reasons of space, here we publish only the part of the interview on the convention. The discussion on the free trade will be published in our next issue. Excerpts:

Worker Today: You are affiliated to the Teamsters Union which is estimated to have about 1.6m members and is one of the largest unions in the United States and North America. It is controlled, as you know, by a very right-wing oriented and corrupt administration. Changing it has been the effort of the progressive trends within the Teamsters. Could you talk about the convention that you had recently

and the main items on its agenda?

Joe Fahey: It was a very interesting convention, because this is the first convention that has been under democratic processes. The people going to the convention were not going to elect a new national leadership, but only to nominate a new national leadership under the rules imposed by the government. There were three

strong candidates. What you had was a very open convention compared to the years past. It was OK to have disagreements; the minority candidates were not afraid of walking in the halls and getting beat up! Two very interesting things happened.

The first thing that happened was that on the first day Billy McCarthy, the head of the union, introduced a lot of speakers, etc, and he introduced George Bush who had a video message for the Teamster Convention. He was booed. He was booed by people from all three camps. Under the old guidelines of the undemocratic Teamsters Union, even though people may have felt that way about Bush, they wouldn't have booed him. Five, ten or 15 years ago, the new leader of the union had already been selected in a small meeting, and people were just going there to give their stamp of approval. And however people felt, they were afraid to say it because they were afraid of retribution and reprisals - for not going along with the programme.

The other thing was that, as far as I know, this is the first time that policies that were recommended by the established leadership of the union were rejected. [This happened on the] proposal to give the rank and file the right to vote on riders and supplements: The truck drivers have what are called master agreements and any changes are negotiated in separate riders and supplements. The position of the union and the constitution has always been that people don't have the right to vote on riders and supplements; you may vote on a perfectly acceptable master agreement and you may get a supplement that withers away and reduces what you already thought you had voted for. That is very undemocratic. But proposals put forward by TDU people [Teamsters for a Democratic Union] in past conventions have always gotten shot down by a large margin. But this time the Carey forces, as well as a regional force from Pennsylvania, were for it - a very strong bloc. Between these forces you still didn't have a majority but you had enough - may be about 35 to 40 percent of the delegates. Those two forces made it possible for other people to vote according to their consciences, vote for what they thought was right rather than

what they thought was going to win. They jumped over and got us the first vote that went against the leadership and for democracy. It was not just a minority Carey position or TDU position, but was the position of the majority of the people there.

There was a proposal from the constitution committee to increase the strike benefits - which had been frozen for about 15 years at 45 dollars a week, for the first four weeks, and 55 dollars a week after that - to 100 dollars. But the Carey people [Ron Carey is the TDU-supported candidate], we moved to increase the strike benefits after the fourth week from 100 to 150. Then the Pennsylvania coalition said 200 dollars. Again there was a vote and there were more people who were willing to vote for increased strike benefits than those who were willing to blindly follow what they were being told to do.

To me, those two things make this convention very historic. Things like democracy can sometimes seem abstract, but when you see them in practice, I think almost everyone liked it.

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Sweden	SKr12
Denmark	DKr13
Germany	DM3
Britain	£1.2
France	FF12
USA	US\$1.5
Canada	C\$2
Other non-European	US\$2

Issued monthly
in Persian, with
a supplementary
English section.

Page 12, Vol. 2, No. 16, August 1991

صفحه ۱۲، سال دوم، شماره ۱۶ مرداد ۱۳۷۰

IN BRIEF

Chile

Over 9,000 workers at the Chuquicamata copper mine in Chile began a strike action on 1 July demanding higher pay, shorter working hours and a rise in the annual holidays. The strike is the first mass action by the mineworkers since last year when the new government came to power.

USA

Workers of DCB Aparent garment sweatshop in El Paso have been on strike since the end of April, demanding union recognition and a contract. The workers, who are mainly Mexican immigrant women, work without health benefits or job security and are paid the minimum wage. The strike, which has been combined by occupation of one of the sewing shops, is led by the International Ladies Garment Workers Union, and supported by La Mujera Obrera - according to a report in *Labor Notes*, published in the US.

France

The number of unemployed in France during 1991 has increased by 105,000 people - according to newly-published figures - bringing the total number of people presently out of work to 9.4 per cent of the working population.

Peru

Tens of thousands of Peruvian workers staged a general strike on 18 July in protest against a new austerity package by the government. With the extension of the protests, the government moved in to ban strikes. Since last year workers' purchasing power in Peru has fallen by 75%.

Iran: brickyard workers' strike wins

WT News Service:

Thousands of brickyard workers in north western Iran won wage increases after a series of strikes during the months of May and June.

According to a report by the Communist Party of Iran, a week-long strike by workers of 80 brickyards in the Sanakh and Sardrud regions resulted in piece-work pay rises from 2,300 rials (\$1.6) to 3,000 rials (\$2.14) for every 1,000 bricks made. The workers also won a number of other demands, including the provision of drinking water facilities. The strikes in other regions have followed a similar course.

Wave of strikes in Turkey

Over 600,000 workers protest for better conditions and pay

WT News Service:

With the breakdown of talks between the Turkish trade union confederation Turk-Ish and the employers, more than 600,000 workers have since early June begun an all-out strike across all the major industries throughout Turkey - reports Behzad Safari, *Worker Today* correspondent in Turkey.

Beginning with a walkout on

June 5 by 95,000 workers in the capital Ankara and in the city of Diyarbakir, the strikes rapidly spread to other major cities, joined also by the workers of Yul-Ish and Petrol-Ish unions. The strikers, who are demanding wage rises and overall improvements in conditions, have warned that they will begin a general strike by the end of July if the demands are not met.

The present wave of strikes comes in the wake of a massive surge in workers' struggles over the past year. "One million workers have been on strike since the beginning of 1991", writes the daily *Günaydin*. Compared to the whole of May "the number of labour protests doubled in the first half of June".

Prominent in the strikes have been the workers of metal indus-

tries, railways and road and transport. Following the firing of some of the workers, the demand for the reinstatement of all sacked workers has been added to the other demands.

Turk-Ish is set shortly to announce the date of a general strike should the talks fail again. So far a number of major unions including Turk Metal have said that they are ready to join a general strike.

Iran's Islamic Councils court the ILO

WT News Service:

The 78th annual conference of the International Labour Organisation, held in June in Geneva, was also attended by a 35-member delegation from Iran as "the representatives of the government, employers and workers", headed by Hossein Kamali, the Labour Minister. The "worker team" of this delegation, who are picked by the government-affiliated Islamic Councils of Labour, was led by Alireza Mahjoob, general secretary of Worker House, a state-made body which leads the work of the Islamic Councils and Islamic Societies.

Speaking to the official weekly, *Kar-o-Kargar* before leaving Iran, Mahjoob said "One of the objectives we will pursue in this visit is to negotiate with the Moslem countries' worker groups with the aim of building a Moslem Countries Trade Union".

At the conference, a member of the "workers' team" by the name of Ahmad Moshirian, in his speech praised the new Islamic Republic labour law, i.e. the same law which for the past year has been the target of severe denunciation by a large number of labour

The Iranian delegation at the 78th ILO conference

organisations across Europe and the USA for its anti-worker and reactionary nature. Also, despite widespread protests by the workers in Iran at the low level of wages, Moshirian, banking on the unawareness of conference participants of the condition of workers in Iran, claimed that "Workers' direct participation in the determination of their minimum wage through their representatives in the Supreme Council of Labour, has

brought about a better balance between the minimum wage and the costs".

We wish to remind our readers that in January by adopting a floating exchange rate, the value of the Rial fell by almost 1,350%! Even counting in the token rise of 20,000 rials (\$14) in the minimum monthly wage, this has dealt a severe blow to the current purchasing power of the workers in Iran.

Tragic death of Daniel Vitry, French railworkers' leader

WT News Service:

Daniel Vitry, communist worker, prominent leader of French Transport workers, founder of the French Railworkers Coordination, and a leader of the *Lutte Ouvrière* organisation, died of Cancer at the age of 46.

Daniel Vitry began work in the French Railways in 1965. In 1968, along with a number of his comrades, he founded the *Lutte Ouvrière* (Workers' Struggle). At that time he was active in the railworkers' section of the C.G.T union, but because of disagreements with the policies of the C.G.T leadership left it to join in 1973 the CFDT union. Until the end of his short life, he remained secretary of the rail union in the Paris south-west.

In the magnificent French rail strike in 1986, Daniel Vitry played a key role in building the French Railworkers Coordination and was elected as the workers' spokes-

person. The Coordination movement made the right of deciding on the fate of the strike, its direction, and the formulation of the demands, directly the prerogative of the strikers' regular general assemblies. It worked for the extension of the strike and the unitary organisation of all sections of the rail workers, against the craft unionist tendency. From then on, 'Coordination', characterised by reliance on general assemblies, took root among the French workers strike movements.

Following the rail strike, some CFDT leaders, aiming to punish Daniel Vitry, tried to remove him from his union post. However, thanks to the firm support of the union rank and file, Daniel Vitry retained his position.

Up until when disease finally drained all his strength, Daniel Vitry kept up his fight. His death is no doubt a great loss for the French labour movement.

Workers and the Islamic Councils in Iran p.11

Teamsters convention in the US

Interview with Joe Fahey, union Local president p.11

On the Canadian labour movement

Interview with Jean C. Parrot, Postal Union president p.12

American workers call for the expulsion of the Islamic regime from the ILO

WT News Service:

Coinciding with the convening of the ILO conference in Geneva in June, the workers of the American Federation of State, County & Municipal Employees (AFSCME), Local 1108, passed a resolution to express their solidarity with the Iranian workers, declaring "We demand that the ILO expels the regime of Iran for its clear and continuous violation of internationally recognized labor rights. We believe that it is an insult to the workers that a criminal regime sends its representatives as the 'workers' representatives' to the ILO conference."

The resolution strongly condemned the execution of labour activists, calling for strike and organisation right for the workers in Iran.

Also in France, the Force Ouvrier (FO) union, in a letter by the general secretary Jacques Cubaud to the Iranian embassy in Paris, denounced the execution of labour activists in Iran. In part of the letter it is stated "Mr ambassador, we cannot find words strong and explicit enough to denounce a regime which ridicules the basic rights of its citizens and makes such an insult to human life. We therefore demand a stop to the executions and the recognition of the right to strike and to freely organise for the Iranian workers...we assure you that our union is determined to use all means to bring to the attention [of the public] the conditions enforced upon the workers in your country and to support all those who in Iran are fighting for setting up free unions."